

ἍΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ





ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΑΡΩΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΜΑ' • ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ' • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2011 • ΤΕΥΧΟΣ 364 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- Συνοδική Παραίνεσις: «Σύμψυχοι καὶ Ὁμόφρονες ἐν Χριστῷ».....225
- Λόγος Πανηγυρικός εἰς τὴν ἱ. Μνήμην τῶν Ἀγ. Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης228
- Ἑνήμερωτικὴ Ἑγκύκλιος.....230
- Ὁ ἐλεήμων τρόπος ζωῆς - Ὅχι στὸ «ἐγωϊστικὸ ψωμί».....232
- Ἡ Ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ στὸν Ἅγιο Συμεὼν τὸν Νέο Θεολόγο.....234
- Οἱ δύο Ἅγιοι Ἀρχιεπίσκοποι Λαρίσης μὲ τὸ ὄνομα Βησσαρίων236
- Πότε δὲν κάνουμε τὸ σταυρὸ μας.....239
- Ἀσσιζὴ καὶ Βόλος: παράλληλα οἰκουμενιστικὰ πανηγύρια240
- Ὅλοι στὴν Πρώτη Γραμμὴ.....241
- Ἡ Ἀσκησις τῆς Φιλανθρωπίας στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία242
- Θαῦμα τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων στὸ Σύνδνεῦ Αὐστραλίας245
- «Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας» - Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ.....246
- Λόγοι Παρηγορίας, Ἁγίου Γέροντος Ἱερωνύμου τῆς Αἰγίνης.....255
- «Εἶπε Γέρων» - Ἡ ὑπέρτατη Ἀγάπη τοῦ Ὁσίου Ἀμβροσίου τῆς Ὀπτινα256
- Ἐκδόσεις μας: • Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον 2012 Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων • Ὁ Ὅσιος Δοσίθεος - Ὁ Ἐρημίτης τοῦ Κιέβου

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Παναγία Γλυκοφιλοῦσα. Φορητὴ Εἰκὼν.

Ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν (2007).

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Τὸ Θαῦμα τοῦ Πολλαπλασιασμοῦ τῶν Ἄρτων (λεπτομέρεια).

Τοιχογραφία Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Χριστοφόρου Χρυσοβίτσας Θέρμου Αἰτωλίας (1995).

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης-Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία: Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • Τηλέφωνο Ἱ. Μονῆς: 210 2411380. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: Kyprianos@synodinresistance.org • Ἰστοσελὶδα στὸ Διαδίκτυο: www.synodinresistance.org • Ἐκτύπωσης-Βιβλιοδεσία: «ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικαὶ εἰσφοραὶ νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱ. Μονὴν Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ. Θ. 46006 – 13310 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ.

Συνοδική Παραίνεσις (β')

Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 2011 ἐκ.ήμ.
† Μνήμη τοῦ Ἀγίου Δημητρίου

«Πληρώσατέ μου τὴν χαράν,
ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν
ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι,
τὸ ἐν φρονούντες» (Φιλιπ. β' 2)

Σύμψυχοι καὶ Ὁμόφρονες ἐν Χριστῷ

Τέκνα Φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Σὰς ἀσπαζόμεθα ἐν ἀγίῳ φιλήματι Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Ἑνότητος ἐν Χριστῷ, καὶ Σὰς χαιρετίζομε μὲ τὸν ἀποστολικὸ καὶ λειτουργικὸ ἀσπασμό: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν»!

Ἡ νέα δωρεὰ τῆς Ἀγάπης τοῦ Σωτήρος μας, δηλαδή ἡ εὐλογία τῆς τακτικῆς Συνεδριάσεως τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μας (ΛΗ/4.10.2011 ἐκ.ήμ.), πλημμυρίζει τὶς καρδιές μας μὲ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεῖο Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης ὅμως, αἰσθανόμεθα εὐγνωμοσύνην καὶ πρὸς ὅλους Ἑσᾶς, διότι οἱ προσευχές Σας συνετέλεσαν οὐσιαστικά, ὥστε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνοδικῆς διαδικασίας νὰ συνειδητοποιήσωμε ἀκόμη βαθύτερα τὴν σωτήρια ἀλήθεια, ὅτι «ἐν Σῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμεν» (Α' Κορινθ. ι' 17) καὶ ἐπομένως, ὅτι μᾶς συνδέει ὅλους -Κλῆρο καὶ Λαό- μία θεοδώρητη συγγένεια καὶ οἰκειότητα.

* * *

Ἄς θυμηθοῦμε ἐδῶ τὴν θαυμάσια καὶ διεισδυτικὴ παρατήρησι τοῦ Με-

γάλου Βασιλείου: «Ἐφ' ὅσον ὁ Κύριος καταδέχθηκε νὰ ὀνομάσῃ Σῶμα Του ὁλόκληρην τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἔκαμε τὸν καθ' ἓναν ἀπὸ μᾶς μέλος τοῦ ἄλλου, χάρισε σὲ μᾶς τὴν δυνατότητα νὰ ἔχωμε οἰκειότητα πρὸς ὅλους, ὅπως τὰ μέλη τοῦ σώματος συνδέονται ἀρμονικὰ μετὰξύ τους» (PG τ. 32, στλ. 904Α, Ἐπιστ. ΣΜΓ).

Ἀκριβῶς στὴν βάσι αὕτη ὀφείλομε νὰ ἀσκηθοῦμε, ιδίως κατὰ τὴν κρίσιμην αὕτη καμπὴ τῆς Ἱστορίας, στὸν εἰλικρινῆ *Διάλογο μὲ τὸν Ἐαυτό μας*, δηλαδή σὲ μία αὐτοκριτικὴ, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στὴν Αὐτογνωσία, τὴν Μετάνοια καὶ τὴν Θεογνωσία.

Ἄρά γε, ἔχομε ἀναλογισθῇ τὴν εὐθύνην μας γιὰ τὴν σημερινὴ κρίσι; Ποιοὶ εἶναι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν τὸν *πολιτισμὸ τῆς σπατάλης*; τὴν *παρακμὴ τῆς χλιδῆς*; τὸ *ἄγχος* τοῦ καταναλωτισμοῦ; τὴν *ταραχὴ* τοῦ αὐτοδικαιωτισμοῦ; τὴν *ἐξιδανίκευσι* τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος;

Δυστυχῶς, ὅπως διαπιστώνει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, «κανεῖς [ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς] δὲν συνδιαλέγεται μὲ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ ὅλοι γίνονται αὐστηροὶ ἐξεταστὲς τῶν ξένων ὑποθέσεων», ἐνῶ



θα ἔπρεπε αὐτομεμφόμενοι καὶ μετανοοῦντες, «οὔτε νὰ μιλάμε, ἕως ὅτου μπορέσουμε νὰ ἐξημερώσουμε τὸ θηρίο ποὺ φωλιάζει μέσα μας» (PG τ. 62, στλ. 253 καὶ τ. 60, στλ. 220).

* * *

Αὐτὴ ἡ ἔλλειψις εἰλικρινοῦς *Διαλόγου* μὲ τὸν Ἐαυτὸ μας ὠδήγησε στὴν ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως, ὅτι «ἐσμέν ἀλλήλων μέλη» (Ἐφεσ. δ' 25)· ὠδήγησε σὲ νοοτροπίες ἐπανάπαυσης καὶ ἀποξένωσης, οἱ Ἐνορίες μας δὲν μοχθοῦν γιὰ νὰ εἶναι κοινωτικές καὶ τείνουν νὰ μετατραποῦν σὲ ἀπρόσωπα κέντρα τελετῶν, ὅπου δὲν φανερώνεται τὸ Μυστήριό τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Παρουσίας τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐκκλησιοποιεῖται ὁ ἄνθρωπος, δὲν χριστοποιεῖται ἡ ζωὴ μας, δὲν λειτουργεῖται ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀπώλεια ἢ ἡ ὑποχώρησις τῆς αἰσθήσεως αὐτῆς, ὅτι δηλαδὴ εἴμεθα ἡ *Οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ*, ὅτι εἴμεθα «Σῶμα Χριστοῦ» (Α' Κορινθ. ιβ' 27), ὅτι συνδεόμεθα μὲ μίαν ὑπερφυσικὴ *οἰκειότητα*, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐκκοσμίκευσι, τὴν ἀλλοίωσι τοῦ Ὁρθόδοξου Ἐκκλησιαστικοῦ Φρονήματος καὶ ἡθους, τὴν ἐξοικεῖωσι μὲ τοὺς Κληρικούς καὶ εἰδικὰ τὴν ὑποτίμησι τῶν Ἀρχιερέων, ἡ ὁποία φθάνει ἐνίοτε στὴν ἀσέβεια καὶ ἐπομένως στὴν διάσπασι τῆς πνευματικῆς ἐνότητος πατέρων καὶ τέκνων.

Στὴν προοπτικὴ τῆς θεραπείας τοῦ ἐπικινδύνου τούτου φαινομένου, τὸ ὁποῖο ὡς βαρεῖα νόσος ἀκυρώνει τὴν ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καὶ ἀναστελλεῖ τὴν ἐξοδο ἀπὸ τὴν διαχρονικὴ κρίσι τῆς Ἱστορίας, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖο νὰ μὴ λησμονοῦνται οἱ ἐξῆς βασικεῖς ὀρθόδοξες θέσεις:

• Ἡ Ἱερωσύνη στὴν Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἡ Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ. • Ὁ Ἱερέας καὶ ὁ Ἀρχιερέας εἶναι Διάκονος τῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. • Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἱεουργῶν τὰ Μυστήρια, ἐνῶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ὁ τελεσιουργῶν Αὐτά. • Ἡ Ἱερωσύνη εἶναι τὸ *σημάδι* τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον καὶ ἔκφρασις τῆς ἀγάπης Του. • Ἡ σωτηρία μας δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἱερέως καὶ τοῦ Ἀρχιερέως, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν Ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ. • Ἡ Ἀλήθεια μέσα στὴν Ὁρθοδοξίᾳ δὲν χάνεται, διότι μέσα στὴν Ἐκκλησίᾳ διὰ τῆς Ἱερωσύνης ὑπάρχει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. • Οἱ Κληρικοί εἶναι ὁ *ἀρχένας*, ὁ ὁποῖος συνδέει τὴν Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν Χριστό, μὲ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ εἶναι οἱ πιστοί.

* * *

Ἡ ἰδιαιτέρα θέσις τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξαίρεται ἀπὸ τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐφ' ὅσον «ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι στὴν Ἐπαρχία του μετὰ τὸν Θεὸ καὶ τὴν Θεοτόκο, ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ γιὰ ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ ποιμνίου του, καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι νὰ τὸν ἔχουν σὲ μεγάλη ὑπόληψι καὶ ἀγάπη ὡς τὸν πληρέστερο τελεσιουργὸ τῶν ἁγίων Μυστηρίων» (Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κροστάνδης).

Ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις εἶχε ἀνεκαθεν τὸν Ἐπίσκοπο σὲ τόσο κεντρικὴ θέσι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὥστε νὰ διακηρύσσει διὰ τοῦ Ἱεροῦ Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων († 1707), τὴν ἐξῆς μεγάλη ἀλήθεια: «Ὅτι Θεὸς ἐν τῇ οὐρανίῳ τῶν πρωτοτόκων Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡλῖος ἐν τῷ κόσμῳ, τοῦτο ἕκαστος Ἀρχιερεὺς ἐν τῇ κατὰ μέρος Ἐκκλησίᾳ».

Ὁ δὲ Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος ἀπαγορεύει στὸν ἱεροκατήγορο νὰ εἰσέλθῃ στὸν Ναό: «Καὶ νομίζεις, ὅτι εἶσαι ἄξιος νὰ πατήσης τὰ ἱερὰ πρόθυρα, ὅταν κατηγορῇς τὸν πνευματικό σου Πατέρα;... Καὶ δὲν φοβεῖται (ὁ ἱεροκατήγορος), μήπως ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ τὸν ἀφανίσῃ τελείως, ἢ μήπως πέσῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κεραυνὸς καὶ κατακαύσῃ τὴν κατήγορο γλῶσσα;» (PG τ. 51, στλ. 201).

Βεβαίως, δὲν θὰ πρέπει ἡ ἔξαρσις αὐτὴ νὰ φθάνῃ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ λησμονῇται ὅτι οἱ Λαϊκοί, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ κοινοῦ Βαπτίσματος καὶ Χρίσματος (*γενικὴ πνευματικὴ Ἱερωσύνη*), εἶναι μαζί μὲ τοὺς Κληρικοὺς ἰσότημα καὶ συνυπεύθυνα μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔχουν κληθῇ νὰ μετέχουν στὶς Διακονίες τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ὅμως πάντοτε ἐν πνεύματι ἀρμονικῆς συνεργασίας καὶ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ, ἰδίως μὲ τοὺς Ἐπισκόπους, καὶ ὅπως-δήποτε σὲ διαφορετικὸ βαθμὸ, τύπο καὶ Διακόνημα ἕκαστος.

* * *

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδός μας, ἀποφεύγουσα ἀποφασιστικὰ τοὺς πειρασμοὺς τῆς *Κληρικοκρατίας* (Παπισμὸς) καὶ τῆς *Λαϊκοκρατίας* (Προτεσταντισμὸς), ἐνθαρρύνει τὰ λαϊκὰ τέκνα Αὐτῆς νὰ ἔχουν θέσι στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Διακονία, θέσι ὅμως ὄχι παθητικῇ, ἀλλὰ ζῶσαν καὶ ἐνεργητικῇ, ἐντὸς πάντοτε τῶν ὁρίων τῆς Ἀποστολικῆς καὶ Συνοδικῆς Παραδόσεως, *Σύμψυχοι καὶ Ὁμόφρονες ἐν Χριστῷ*, σὲ μία χριστοκεντρικὴ ἀλληλοπεριχώρησι μὲ τοὺς Κληρικούς, σὲ μία τριαδοκεντρικὴ Κοινωνία Ἀγάπης.

Περίπου ἐνενήντα ἔτη ἀπὸ τῆς ἐπισήμου ἐνάρξεως τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (1920)

καὶ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας (1924), τὸ *Ὅραμα* τῆς ἐπανενώσεως τῶν διηρημένων Ὁρθόδοξων φαίνεται νὰ ἔχῃ συσκοτισθῇ, νὰ ἔχῃ *ξεθωριάσῃ*, μέσα στὴν ὁμίχλη τῶν διηρημένων Ἀντι-οικουμενιστῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, μέσα στὴν ἐκκοσμίκευσι τῆς Ἑνορίας, μέσα στὴν *νοοτροπία* τῆς ἐπανάπαυσης, τοῦ συμβιβασμοῦ, τῆς συντήρησης καὶ τῆς παθητικότητος, τὰ ὅποια ὅλα ἔχουν ὀδηγήσει σὲ μία βαθεὴ πνευματικὴ ὕφεσι.

Ἡ εἰρήνευσις τῶν Ὁρθόδοξων ἔχει ἀνάγκη ἀνανεώσεως τοῦ *Ὁράματος* τῆς ἐπανενώσεως· ἀπαιτεῖται ἡ ἀναζωπύρωσις μιᾶς *ὁραματικῆς ἀντιλήψεως*, ἐνὸς *στρατηγικοῦ ὁράματος* μὲ προσευχὴ καὶ ὑψηλὸ ἐπίπεδο συλλογικότητος, ἡ ἀνάληψις δραστικῶν πρωτοβουλιῶν μὲ βάσιν πρωτίστως τὸ *Σύμψυχον καὶ Ὁμόφρον ἐν Χριστῷ* ἡμῶν τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς διαιρετικῆς αἰρέσεως.

* * *

Μὲ τὶς ταπεινὲς αὐτὲς σκέψεις, ἀπευθύνομε τὴν *Συνοδικὴν Παραίνεσί* μας αὐτὴ στὴν ἀγάπη ὅλων Σας, ἔχοντες τὴν πεποίθησι, ὅτι ἐὰν ἐνεργοποιηθοῦμε βασιζόμενοι στὴν ἐμπειρικὴ ἐν Χριστῷ αἴσθησι ὅτι «Ἐσμὲν Ἀλλήλων Μέλη», μὲ ὅ,τι τοῦτο συνεπάγεται, τότε θὰ προσεγγίσωμε στὴν πραγμάτωσι τοῦ *Ὁράματος* τῆς ἐπανενώσεως τῶν Ὁρθόδοξων, πρεσβείαις τῆς Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον
τῶν Ἐνισταμένων

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης



Λόγος Πανηγυρικὸς εἰς τὴν Ἱερὰν Μνήμην τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης*

† Ἐπισκόπου Τριάδισα κ. Φωτίου

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος!

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,
Σεβαστοὶ πατέρες καὶ μητέρες,
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές!

ΜΕΤΑ ΧΑΡΑΝ ἀνταποκρίνομαι στὴν ἀδελφικὴ πρόσκλησι τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ὁρεῶν κυρίου Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Ἐνισταμένων, νὰ ἀπευθυνθῶ πρὸς ἐσᾶς στὴν σημερινὴ ἀγία ἡμέρα μὲ Πανηγυρικὸ Λόγο.

Ὅλοι ἐσεῖς γνωρίζετε καλὰ τὸν Βίο τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, τὴν μνήμη τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει σήμερα. Ὅλοι ἐμεῖς ἔχουμε διαβάσει καὶ ἀκούσει πολλές φορές περὶ τοῦ ἁθλοῦ τῶν Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλὰ ἄς ἀναρωτηθοῦμε: εἶναι καταννητὸς ὁ ἁθλος τοῦτος σὲ μᾶς, τοὺς συγχρόνους Χριστιανούς; Ἐμεῖς, συνεπαρμένοι ἀπὸ τὴν κοινὴ ἐπιδίωξι πρὸς μίαν πιδὸ ἀνάλαφρη, ἄνετη καὶ εὐχάριστη ζωὴ, παραμερίζουμε φανερά, εἴτε πάλι κρυφὰ μέσα στὴν ψυχὴ μας, τέτοιες βασικὲς ἀρχὲς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, ὡς εἶναι οἱ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ὑπομονῆς στὶς δοκιμασίαι καὶ τὶς δυσκολίες, στὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ τὰ ἐλαττώματα.

Ναί, ἐμεῖς μπορούμε νὰ φαντασθοῦμε τὰ βάσανα τῶν Μαρτύρων.

Καὶ νὰ συμπεράνουμε, ὅτι εἶναι ἀπίστευτα, ἀνυπόφορα. Ἐδῶ ἐμεῖς σταματοῦμε. Δὲν μπορούμε νὰ συνεχίσουμε παραπέρα, δὲν μπορούμε νὰ χωρέσουμε στὴν ψυχὴ μας τὴν σημασία αὐτῶν τῶν βασάνων. Ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουμε ἐκ πείρας οὔτε κομμάτι τῆς Πίστεως, τῆς Ἑλπίδος, τῆς Ἀγάπης τῶν Μαρτύρων.

Ἡ Πίστις τῶν Ἀγίων Μαρτύρων στὸν Θεάνθρωπο Χριστό, στὴν αἰώνια ζωὴ, τὴν ὁποίαν Ἐκεῖνος μᾶς ἔχει χαρίσει, νικάει τὸν τρόπο ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὸν φόβο ἀπὸ τὸν σωματικὸ θάνατο.

Ἡ Πίστις τῆς Ἀγίας Ἰουστίνης συνέθλιψε τὴν ἰσχὺν τῶν δαιμόνων, κατήσχυε τὸν μάγο Κυπριανὸ καὶ ἐκοσμήθη μὲ τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρικοῦ ἁθλοῦ· ἡ Πίστις τοῦ Ἀγίου Κυπριανοῦ ἀπέδωσε δύο εὐώδεις καρπούς – μεγάλης μετανοίας καὶ μαρτυρίου.

Καὶ ἡ πίστις μας... Ἡ πίστις μας συχνὰ δὲν ἀρκεῖ γιὰ νὰ κάνουμε ἀκόμη καὶ τὰ πρῶτα βήματα στὴν χριστιανικὴ ζωὴ, νὰ ξεκινήσουμε πρὸς τὸν Χριστό, νὰ ἀρχίσουμε νὰ ζοῦμε μαζὶ μὲ Αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ

ἀληθεία. Ὁ σπόρος τῆς πίστεώς μας συμπνίγεται μέσα σὲ ζιζάνια, τὰ ὁποῖα, ἀλλοίμονο, ἐμεῖς πολλὰς φορές θεωροῦμε γιὰ σιτάρι, ἐνῶ ἐκεῖνα πι-
έζουν νὰ πνίξουν τὸν τρυφερό σπό-
ρο τῆς πίστεώς μας.

Ἡ Ἑλπίς τῶν Ἀγίων Μαρτύρων
ὕψωνεται πάνω ἀπ' ὅλες τὶς ἀνθρώ-
πινες ἐλπίδες γιὰ ὑγεία, μακροχρόνια
ζωὴ καὶ γῆνιν εὐημερία. Πράγματι, δὲν
εἶναι εὐκολο νὰ θάψης ὅλες τὶς γῆινες
ἐλπίδες, γιὰ νὰ ἀπομείνης πλούσιος
σὲ μία μοναδική, ἐπουράνια Ἑλπίδα,
ἢ ὁποῖα δὲν πεθαίνει στὸν τάφο καὶ
δὲν ἐξαφανίζεται μὲ τὴν φθορά. Ἀλ-
λὰ ὁ Χριστιανὸς εἶναι καλεσμένος
ἀκριβῶς σὲ τοῦτο.

Καὶ ἐμεῖς... Ἐμεῖς, σὰν ὅλους τοὺς
συγχρόνους ἀνθρώπους, τρέχουμε
πίσω ἀπὸ πολλὰς ἐπιθυμίες καὶ
πολλὰς ἐλπίδες. Μὲ τὴν μοναδική
διαφορά, ὅτι ἔχουμε καὶ τὴν ἐλπίδα
νὰ ἐκπληρώσῃ ὁ Θεὸς πρὸ πάντων
αὐτὲς τὶς ἐπιθυμίες μας, οἱ ὁποῖες
ἐξατμίζονται εἰς τὸν χρόνον καὶ
λειώνουν εἰς τὸν ὥρον, γιὰ νὰ μὴν
ἀπομείνῃ ἀπ' αὐτὲς οὔτε ἴχνος...

Ἡ Ἀγάπη τῶν Ἀγίων Μαρτύρων
πόσο ἀνεπίτευκτη εἶναι γιὰ μᾶς!
Ἀναρίθμητα εἶναι τὰ βάσανα τῶν
Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἡ
Ἀγάπη τοὺς πρὸς τὸν Χριστὸν εἶναι
ἀσυγκρίτως μεγαλύτερη ἀπ' ὅλα αὐ-
τὰ τὰ βάσανα. Μπροστὰ σὲ τούτη
τὴν Ἀγάπῃ τὰ βάσανα μικραίνουν, ὁ
πόνος ἀπ' αὐτὰ μαραίνεται.

Πῶς νὰ κατανοήσουμε αὐτὴ τὴν
Ἀγάπῃ, ὅταν ἡ γνωστὴ σὲ μᾶς γῆνιν
ἀγάπῃ ἀναπόφευκτα φέρνῃ βάσανο,
μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἴδια; Πῶς νὰ
κατανοήσουμε αὐτὴ τὴν Ἀγάπῃ,
ὅταν ἡ φιλαυτία περιβάλλῃ σφιχτὰ



τὴν καρδιά μας, δὲν παραδέχεται τὰ
χαριτωμένα κύματα τῆς Ἀγάπης τοῦ
Χριστοῦ μέσα της καὶ προσδιορίζει
ἐξουσιαστικῶς τὸ μέτρο, στὸ ὁποῖο
μᾶς ἐπιτρέπει νὰ εἴμαστε «Χριστιανοί»;

Ἀλλὰ μήπως ἐμεῖς μπορούμε νὰ
συγκρίνουμε τὸν ἑαυτὸ μας μὲ τοὺς
Ἀγίους Μάρτυρες; Ὁχι, βεβαίως.
Μποροῦμε ὅμως καὶ πρέπει νὰ
ἀκολουθοῦμε τὸν σκοπὸ τους. Καὶ ὁ
σκοπὸς τους εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ
τὸν ἀχανῆ τοῦτο κόσμος. Ὁ σκοπὸς
τους εἶναι ἀφοσίωσις μέχρι θανάτου,
ἀφοσίωσις πρὸς τὸν Σωτῆρα μέσῳ
Πίστεως, Ἑλπίδος καὶ Ἀγάπης.

Ἀρά γε, αὐτὸ δὲν εἶναι ὁ σκοπὸς
κάθε Χριστιανοῦ; «*Ἰνὸν πιστὸς
ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν
στέφανον τῆς ζωῆς*» – λέγει ὁ λόγος
τοῦ Θεοῦ Ζῶντος (Ἀποκ. β' 10). Ἐὰν
ἀντιπαραβάλλουμε αὐτὸ τὸν σκοπὸ
μὲ τὶς καθημερινές μας ἐπιθυμίες καὶ
σκοποὺς – ἡσυχίαν, ἄνετη, εὐκατά-
στατη ζωὴ ἐδῶ στὴν γῆ, ζωὴ σύμφωνα
μὲ τὶς ἀντιλήψεις μας, τότε πῶς θὰ
ἀποφανθῇ ἡ χριστιανικὴ συνειδήσις
μας;

Ναί, ὁ σκοπὸς μας, ἡ πατρίδα μας,
ὁ οἶκος μας δὲν εἶναι ἐδῶ, στὶς ἐφή-
μερες, ψυχρὲς ἀγκάλες τοῦ κόσμου
τούτου, στὰ δεσμὰ τοῦ χρόνου καὶ
τοῦ χώρου. Μέσῳ τῶν δρυμῶνων





Ἑνημερωτικὴ Ἐγκύκλιος

Πρὸς τὰ πνευματικὰ τέκνα τῶν Ἑνοριῶν καὶ Μονῶν
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας

Ὁσιώτατοι Κληρικοί, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές·
Εὐλαβεῖς Χριστιανοί·
Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

ΜΕ τὴν χάρι τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ
Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,
διὰ τῶν εὐχῶν τοῦ πολυσεβάστου Γέ-
ροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου
Κυπριανοῦ, ἀσπαζόμεθα ὅλους Σας
ἐν ἀγίῳ φιλήματι Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ
Ἑνότητος.

Σᾶς μεταφέρουμε τὴν ἰδιαίτερη χα-
ρὰ μας, γιὰ τὴν μεγάλη εὐλογία τῆς συγ-
κλήσεως σήμερα τῆς Κληρικολαϊκῆς

καὶ τῶν ἐρήμων, μέσῳ τῶν κρημνῶν
καὶ τῶν ἀβύσσων αὐτοῦ τοῦ αἰῶνος
ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός, ὁ Κύριος ἡμῶν
Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπανάγει τοὺς
πιστοὺς Του πρὸς τὸν ἑαυτὸν Του,
πρὸς τὴν Βασιλεία Του, ἡ ὁποία δὲν
θα ἔχῃ τέλος.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ
ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές·

Νὰ προσευχηθοῦμε στοὺς Ἁγίους
Μάρτυρας Κυπριανὸ καὶ Ἰουστίνην
στὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς των,

ὅπως προστατεύουν τὴν ἀφιερω-
μένη εἰς αὐτοὺς ἱερὰ Μονὴ ταύτη·

ὅπως προσεύχωνται διὰ τὴν ἐνό-
τητα τῶν ἡμετέρων Ἀδελφῶν-Ἐκ-
κλησιῶν ἐν Ἑλλάδι, Ρουμανίᾳ, Οὐ-
κρανίᾳ, Ρωσίᾳ καὶ Βουλγαρίᾳ·

Συνάξεώς μας, σὴν ὁποία ἔλαβαν
μέρος ἅπαντες οἱ Ἐφημέριοι τῶν
Ἑνοριῶν, τῶν Μονῶν καὶ τῶν Μετοχιῶν
μας μαζί με τοὺς Ἀντιπροσώπους Αὐ-
τῶν, Μοναχοὺς καὶ Λαϊκοὺς, ὡς καὶ
Παρατηρητὲς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κοι-
νοτήτων μας, οἱ Ὅποῖες ὑπάγονται σὴν
Ἱερὰ Μητρόπολί μας.

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Παρα-
σκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀπικῆς, τὴν Πέμπτη,

ὅπως μετὰ τῆς Παναχράντου
Θεοτόκου παρακαλοῦν τὸν ἐν Τριά-
δι δοξαζόμενο Θεὸ νὰ μᾶς ἀξιώσῃ
νὰ περάσουμε τὸν ὑπόλοιπο χρό-
νο τῆς ζωῆς ἡμῶν ἐν μετανοίᾳ, εὐ-
λαβείᾳ καὶ σωφροσύνῃ, καὶ μετὰ
ἀπὸ τὴν δύσι τῶν γηϊνῶν ἡμερῶν
μας, νὰ μᾶς ὑποδεχθῇ στὰ οὐράνια
σκηνώματα, ὅπου νὰ Τὸν δοξάζουμε
καὶ ὑμνολογοῦμε εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων.

Ἅγιοι θαυμαστοὶ Μάρτυρες τοῦ
Χριστοῦ Κυπριανὲ καὶ Ἰουστίνᾳ,
προσεύχεσθε ὑπὲρ ἡμῶν! Ἀμήν.

(*) Ἐξεφωνήθη σὴν Θ. Λειτουργίᾳ τῆς
Πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων
Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀπικῆς,
τὴν 2.10.2011 ἐκ.ῆμ.

28η Ὀκτωβρίου 2011 ἐκ.ήμ., ἀφοῦ συμπροσευχηθήκαμε καὶ συγκοινωνήσαμε σπὴν Ἀρχιερατική Θεία Λειτουργία, ἀξιώθήκαμε τῆς μεγάλης δωρεᾶς νὰ συνεργασθοῦμε ἀδελφικά «εἰς Οἰκοδομὴν τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. δ' 12) καὶ νὰ αἰσθανθοῦμε ἐμπειρικά τὴν παρουσία τοῦ Σωτῆρός μας ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν: «ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συναγμένοι σὺν Ὄνομά Μου, ἐκεῖ εἰμαι καὶ Ἐγὼ ἀνάμεσά τους» (Ματθ. ιη' 20).

Τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας, οἱ εὐσεβεῖς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, οἱ ὁποῖοι ἀντιτάσσονται σπὴν Αἵρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν Καινοτομία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου, καλοῦνται ἰδιαίτερος σήμερα, σπὴν κρίσιμη αὐτὴ καμπὴ τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, νὰ συνεργασθοῦν, προκειμένου νὰ ἐνισχύσουν καὶ ἐμβαθύνουν τὴν ἐν Χριστῷ Ἀγάπην καὶ Ἐνότητά τους.

Ἐφ' ὅσον εἴμεθα τίμια Μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, εὐρισκόμεθα σὲ μία ἀλληλεξάρτησι, ἔχουμε ἀνάγκη ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, συμπληρώνουμε ἐκκλησιαστικά, λειτουργικά καὶ μυστηριακά ὁ ἓνας τὸν ἄλλο.

Στὴν Ἐκκλησία ὑπάρχει διάκρισις Χαρισμάτων, Διακονιῶν καὶ Λειτουργημάτων, ἀλλὰ ὑπάρχει ταυτοχρόνως καὶ ἐνότης καὶ ἰσότης τῶν Μελῶν, κατὰ τὴν εἰκόνα τῆς διακρίσεως τῶν Προσώπων καὶ τῆς ἐνότητος τῆς Οὐσίας σὺν Μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρέπει νὰ διαποτίζουν τὴν πνευματικὴν μας Οἰκογένεια μέσα σὲ μία ἀτμόσφαιρα Ἀλληλεγγύης καὶ Ἀλλη-

λοπερικωρήσεως, ὅπου ἡ χαρὰ καὶ ὁ πόνος τοῦ Ἀδελφοῦ μας γίνεται χαρὰ καὶ πόνος ἰδικός μας.

* * *

ΣΤΗΝ προοπτικὴ αὐτῇ, ἀποφασίσσαμε καὶ δεσμευθήκαμε, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, νὰ συμβάλλῃ κάθε Ἐνορία, κάθε Μοναστήρι, κάθε Μετόχι καὶ κάθε Ἐκκλησιαστικὴ Κοινότητα σπὴν οἰκονομικὴ στήριξι τῶν Κληρικῶν μας τὸ κατὰ δύναμιν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα σπὴν ἐνίσχυσι τῆς Κοινωνικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως αὐτὴ ἐκφράζεται σπὴν πολυειδῆ ἀσκησι τῆς Φιλανθρωπίας καὶ Φιλοπωχείας.

Ἡ προτροπὴ τοῦ Κυρίου μας: «Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες (εὐσπλαγχνοὶ καὶ συμπονετικοί), καθὼς καὶ ὁ Πατὴρ ἡμῶν οἰκτίρμων ἐστὶ» (Λουκ. ζ' 36), ἦταν πάντοτε ἐπίκαιρος σπὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, τὰ Μέλη τῆς Ὅποιας ἐφρόντιζαν μὲ ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια τοὺς Κληρικοὺς-Ἐφημερίους τῶν Ἐνοριῶν Της, ἀλλὰ καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναξιοπαθοῦντας.

Ἡ συμμετοχὴ ὅλων τῶν Ἐνοριῶν, Μονῶν, Μετοχιῶν καὶ Κοινοτήτων μας θὰ εἶναι μικρὰ καὶ συμβολικὴ, ἐφ' ὅσον κατανοοῦμε τὴν σοβαρότητα τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως, ἡ ὁποία πλήττει ἰδίως τὶς εὐπαθεῖς ὁμάδες τοῦ Λαοῦ μας· καὶ θὰ καταβάλλεται/ἀποστέλλεται κάθε μῆνα μέσω τῶν Ἐφημεριῶν ἐπὶ ἀποδείξει σὺν Συνοδικὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο τῆς Ἐκκλησίας μας, τὸ Ὅποιο φροντίζει γιὰ τοὺς Κληρικοὺς καὶ Πτωχοὺς μας ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος.

* * *

ΜΕ τὴν εἰλικρινῇ ἐλπίδα, ὅτι θὰ κατανοήσετε πλήρως τὸ πνεῦμα τῆς



Ὁ ἐλεήμων τρόπος ζωῆς ”Οχι στὸ «ἐγώϊστικὸ ψωμί»!

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Ας **ἀξιωθοῦμε** καὶ ἐφέτος, στὴν διάρκεια τοῦ σωτηρίου ἔτους 2012, νὰ εὐρισκώμεθα διαρκῶς ὑπὸ τὴν ὀλόφωτον Σκέπη τῆς Θεοτόκου, μετὰ τὴν εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ.

Ἡ πολύμορφος κρίσις σὲ ἐθνικὸ καὶ διεθνὲς ἐπίπεδο συνεχίζεται καὶ ἐπιδεινώνεται, ἐν μέσῳ ἀντικρουομένων ἀπόψεων καὶ ἀνησυχητικῶν φαινομένων, τὰ ὁποῖα ἀναδεικνύουν τὴν μεγάλη σοβα-

ρότητα τοῦ ζητήματος μετὰ ἐξαιρετικὴ ἔμφασι.

Τὸ πολὺ ἐνθαρρυντικὸ στὴν δοκιμασίᾳ αὐτὴ εἶναι ὅτι ἀνακαλύπτουμε βαθμιαίως τὴν Ἀλληλεγγύη καὶ τὸν Ἐθελοντισμό, τοὺς εὐαγγελικοὺς αὐτοὺς *θησαυρούς*, οἱ ὁποῖοι εἶχαν λησμονηθῇ μέσα στὴν μέθη τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, τὶς πηγὲς αὐτὲς ὅλων τῶν προσωπικῶν καὶ κοινωνικῶν δεινῶν.

Καλούμεθα, ὡς μέλη τίμια τοῦ Σώμα-

ἀποφάσεως καὶ δεσμεύσεως αὐτῆς, οἱ Ἐφημέριοι καὶ Ἀντιπρόσωποι τῶν Ἑνοριῶν, Μονῶν, Μετοχιῶν καὶ Κοινοτήτων μας ἐκφράζουν τὴν πεποίθησιν ὅλων, ὅτι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἅπαντες ἔχουμε ὄχι μόνο εὐλαβεῖς καὶ νόμιμες ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑποχρεώσεις, ὥστε νὰ ἐργαζώμεθα «εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν» (Α΄ Κορινθ. ιδ΄ 40), μετὰ αὐταπάρνησιν καὶ θυσιαστικὴ διάθεσιν.

Ἐπίσης, Σᾶς ἐκφράζουμε τὶς εὐχαριστίες μας, διότι οἱ προσευχές Σας συνέβαλαν στὴν σύγκλησιν τῆς Συνάξεως Αὐτῆς, ἡ ὁποία ἦταν ἔκτακτος καὶ εἰσαγωγικὴ στὶς Κληρικολαϊκὲς Συνάξεις, οἱ ὁποῖες θὰ ἀκολουθήσουν καὶ θὰ συγκαλοῦνται, χάριτι Θεοῦ, τακτικῶς ἀνὰ ἑξάμηνο μετὰ τὸ Ἅγιον Πάσχα (Ἀπρίλιο-Μάϊο) καὶ μετὰ τὴν Πανήγυρι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Κέντρου μας (Ὀκτώβριο).

Σᾶς εὐχόμεθα, γιὰ τὴν ἐπὶ θύραις ἁγίαν περίοδον τῆς Νηστείας τῶν Χριστουγέννων, ἡ πορεία Σας πρὸς τὸ ἱερὸ Σπήλαιον τῆς Βηθλεὲμ νὰ εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐνίσχυσιν, ὁδηγίαν καὶ προστασίαν τῆς Ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν!

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς

28^η Ὀκτωβρίου 2011 ἐκ.ἡμ.

† Ἀγίων Μ/ρων Τερεντίου καὶ Νεονίλλης

Ἐκ μέρους τῆς Συνάξεως

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

† Ὁ Ὡρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς

† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης

τος τοῦ Χριστοῦ, νὰ συνειδητοποιήσουμε -στὴν κρίσιμη αὐτὴ καμπή- τὴν *Ἐνότητά* μας καὶ τὶς ἄμεσες κοινωνικὲς ἀπόρροιές της, ὥστε τὸ Μυστήριό τῆς Εὐχαριστίας νὰ εἶναι ἀρρήκτως συνδεδεμένο μὲ τὸ Μυστήριό τοῦ Ἀδελφοῦ.

Δὲν νοεῖται Εὐχαριστία χωρὶς Διακονία, εὐχαριστιακὴ συμμετοχὴ χωρὶς θυσιαστικὴ διακονία τοῦ Ἀδελφοῦ μας· στὴν Εὐχαριστία-Δεῖπνο μᾶς διακονεῖ ὁ Χριστὸς μας καὶ στὴν Διακονία-Θυσία διακονοῦμε ἐμεῖς τοὺς ἄλλους, ὡς Διάκονοι τοῦ διακονούντος ἡμᾶς Χριστοῦ, τὸ δὲ δεύτερο (Διακονία) ἀποτελεῖ προϋπόθεσι τοῦ πρώτου (Εὐχαριστίας) καὶ ἐπαληθεύει αὐτό.

Ἡ ὁλονὲν αὐξανομένη αἴσθησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς Συλλογικότητος μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι εἴμεθα «Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομὴ» καὶ «ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιος» (Α΄ Κορινθ. γ' 9, 16-17), τοῦτο δὲ μᾶς βοηθεῖ νὰ ἔχουμε ἓναν ξεκάθαρο *ὁρίζοντα* στὴν πορεία μας πρὸς τὰ Ἑσχατά:

- ὕψιστο κριτήριό: τὸ Μυστήριό τοῦ Ἀδελφοῦ (Διακονικὴ-Θυσιαστικὴ Ἀγάπη).

- ἀγωνία μας: ἡ ἐν Χριστῷ Πτωχεία (κατὰ τῆς μετατροπῆς τοῦ ἀνθρώπου σὲ κερδοσκόπο - καταναλωτὴ - ἐπενδυτή).

- ἐλευθερία μας: ἡ ἀποφυγὴ τῆς ὁποιασδήποτε ἐπιγείου ἐξασφάλισεως (κατὰ τῆς «ἀνασφάλειας»).

Ὅταν προσεύχεται ὁ Χριστιανὸς πρὸς τὸν Ἄρτο τῆς Ζωῆς, τὸν καταβάντα ἐξ Οὐρανοῦ, λέγει: «τὸν ἄρτον *ἡμῶν* τὸν ἐπιούσιον δὸς *ἡμῖν* σήμερον». Κύριε, «δὲν προσεύχομαι σὲ Σένα γιὰ τὸν ἄρτο

μου, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἄρτο μας. Γιατί νὰ ἔχω μόνο ἐγὼ ψωμί, ὅταν οἱ ἀδελφοί μου ὑποφέρουν ἀπὸ πείνα; Θὰ ἦμουν καλλίτερος καὶ πιὸ δίκαιος ἂν ζητοῦσα ν' ἀφαιρέσεις κι ἀπὸ μένα τέτοιο *ἐγωϊστικὸ ψωμί*. Ἡ πείνα γίνεται πιὸ γλυκιά, πιὸ ἥπια, ὅταν τὴν μοιράζεσαι μὲ ἀγαπημένους σου ἀδελφούς» (Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς).

Ναί, ἄς μοιραζώμεθα μὲ τὸν Ἀδελφὸ μας «τὸν ἄρτον ἡμῶν», μάλιστα στὴν κρίσιμη αὐτὴν ἱστορικὴ συγκυρία, διότι αὐτὸς ὁ ἐλεήμων τρόπος ζωῆς ἀποτελεῖ τὴν *καρδιά* τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τρόπου ὑπάρξεως, ἐφ' ὅσον μόνον διὰ τοῦ Ἀδελφοῦ μας καὶ μαζί μὲ τὸν Ἀδελφὸ μας θὰ συναντήσουμε τὸν Χριστό μας καὶ θὰ συμμετάσχουμε στοὺς Γάμους τοῦ Ἀρνίου, πρεσβεύαις τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν!

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος





Ἡ Ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ στὸν Ἅγιο Συμεὼν τὸν Νέο Θεολόγο

*Ἀπὸ τὸ «Ἐγκώμιον» τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου**

ΠΑΙΟΝ εἶναι τῆς κατὰ Χριστὸν ἀγάπης καὶ τοῦ θείου ἔρωτος, νὰ κάμνη ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ των τοὺς ἐραστάς, καθὼς λέγει ὁ Ἀρεοπαγίτης Διονύσιος ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος, «ἔστι δὲ καὶ ἐκστατικὸς ὁ θεὸς ἔρως, οὐκ ἔων ἑαυτῶν εἶναι τοὺς ἐραστάς ἀλλὰ τῶν ἐρωμένων»¹, καὶ ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰπὼν «Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θερμὴ ἐστὶ τῇ φύσει. Καὶ ὅταν ἀμέτρως ἐπιπέσῃ τινί, ποιεῖ ἐκείνην τὴν ψυχὴν ἐκστατικὴν»². Ποῖος δὲ ἡμπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλῃ, ὅτι τὸ ἰδίωμα αὐτὸ τῆς θείας ἀγάπης εἶχε καὶ ὁ θεὸς Συμεὼν εἰς τὸν ἑαυτὸν του; Διατὶ αὐτός, ἀφ' οὗ μίαν φορὰν ἐτρώθη εἰς τὴν καρδίαν ἀπὸ τὰ γλυκύτατα βέλη καὶ κέντρα τῆς ἀγάπης τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἀφ' οὗ ἀναψεν ἡ ψυχὴ του καὶ ὅλα του τὰ ἐντόσθια ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦ θεϊκοῦ ἔρωτος, δὲν ἦτο πλέον εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὄχι· ἀλλ' ἐγίνεν ὅλως ἔξω ἑαυτοῦ. Ὅθεν μόνον τὸν Ἰησοῦν ἐννόει, μόνον τὸν Ἰησοῦν ἐπόθει, εἰς μόνον τὸν Ἰησοῦν ἦτον ἡ μελέτη του, ὁ Ἰησοῦς ἦτον τὸ ἄκρον ἀντικείμενον τοῦ νοός του, ὁ Ἰησοῦς ἦτον τὸ ἐντρύφημα τῆς γλώσσης του, ὁ Ἰησοῦς ἦτον τὸ γλυκὺ

μελέτημα καὶ ἀδολέσχημα τῆς καρδίας του, ὁ Ἰησοῦς ἦτον ἡ ἀναπνοή του. Καὶ ποτὲ μὲν ἐφώναζεν³ ἐκεῖνα τὰ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐνθουσιαστικὰ καὶ ἐρωτικὰ λόγια «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;»⁴, ποτὲ δὲ ἐκεῖνα τὰ τῆς ἀσματιζούσης νύμφης· «Ἐὰν εὑρητε τὸν ἀδελφιδόν μου, τί ἀπαγγείλητε αὐτῷ; ὅτι τετρωμένη ἀγάπης ἐγὼ εἰμι»⁵.

Μᾶλλον δέ, διὰ νὰ μεταχειρισθῇ τὰ ἴδια λόγια τοῦ Ἁγίου, αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἄσβεστον φλόγα τῆς θείας ἀγάπης καταφλεγόμενος ἔλεγε ταῦτα τὰ διὰ στίχων ἐρωτικὰ καὶ ἐνθουσιαστικὰ λόγια πρὸς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὰ ἀποδεικτικὰ τοῦ πρὸς Αὐτὸν θείου αὐτοῦ ἔρωτος·

«Πῶς καὶ πῦρ ὑπάρχεις βλύζον, / πῶς καὶ ὕδωρ εἶ δροσιζον, / πῶς καὶ καίεις καὶ γλυκαίνεις, / πῶς φθορὰν ἐξαφανίζεις;

Πῶς θεοὺς ποιεῖς ἀνθρώπους / πῶς τὸ σκότος φῶς ἐργάζῃ, / πῶς ἀνάγεις ἐκ τοῦ ἄδου, / πῶς θνητοὺς ἐξαφθαρτίζεις;

Πῶς πρὸς φῶς τὸ σκότος ἔλκεις, / πῶς



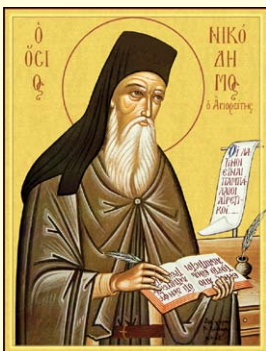
τὴν νύκτα περιδράση, / πῶς καρδίαν περιλάμπεις, / πῶς με ὅλον μεταβάλλεις;

Πῶς ἐνοῦσαι τοῖς ἀνθρώποις, / πῶς υἱοὺς Θεοῦ ἐργάζῃ, / πῶς ἐκκαίεις σου τῷ πόθῳ, / πῶς τιτρώσκεις ἄνευ ξίφους;»⁶. (...)

Ἰδίωμα τῆς θείας ἀγάπης καὶ τοῦ θείου ἔρωτος εἶναι τὸ νὰ μὴν ἀφήνῃ τοὺς ἐραστὰς καὶ ἀγαπῶντας νὰ ἡσυχάσουν καὶ νὰ σιωποῦν, ἀλλὰ νὰ τοὺς ἀναγκάζῃ ἔσωθεν ἀπὸ τὴν καρδίαν νὰ θεολογοῦν καὶ νὰ ἐγκωμιάζουν τὸν ἐρώμενον καὶ ἀγαπητόν τους Θεόν. Καὶ τοῦτο εἶναι φανερόν ἀπὸ τὸν Θεολόγον Ἰωάννην, τὸν ἡγαπημένον μαθητὴν τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος μὲ τὸ νὰ ἦτον γεμᾶτος ἀπὸ τὴν θείαν ἀγάπην, ἐγίνε γεμᾶτος καὶ ἀπὸ τὴν Θεολογίαν, κατὰ τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἄσμα τὸ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ψαλλόμενον: «ὦ θαύματος ἐκστατικοῦ καὶ πράγματος σοφιστικοῦ! ὅτι πλήρης ὢν τῆς ἀγάπης, πλήρης γέγονε καὶ τῆς Θεολογίας»⁷. Ὅθεν καὶ ὁ θεῖος Ἰωάννης ὁ τῆς Κλίμακος παρεκινήθη νὰ εἰπῇ εἰς τὸν τριακοστὸν αὐτοῦ Λόγον· «Αὕξησις φόβου, ἀρχὴ ἀγάπης· τέλος δὲ ἀγνείας, θεολογίας ὑπόθεσις»· καὶ πάλιν, «ἀγνεία, μαθητὴν θεολόγον εἰργάσατο, δι' ἑαυτοῦ κρατύνοντα τῆς Τριάδος τὰ δόγματα»⁸. Ἐγὼ δὲ ὀλίγον ἐναλλάττων τὰ λόγια ταῦτα τοῦ θείου Πατρὸς λέγω, ὅτι «τέλος ἀγάπης, θεολογίας ὑπόθεσις» καὶ πάλιν «ἀγάπη, μαθητὴν θεολόγον εἰργάσατο».

Ὅτι δὲ τὸ ἰδίωμα τοῦτο τῆς θείας ἀγάπης εὗρίσκετο μὲ ὑπερβολὴν εἰς τὸν παρ' ἡμῶν ἐορταζόμενον ἅγιον

Συμεών, δὲν εἶναι χρεῖα νὰ τὸ εἰπῶ ἐγώ, ἀλλὰ ἕως καὶ αὐτοὶ οἱ λίθοι, καὶ αὐτὰ τὰ ξύλα πρέπει νὰ ἔλθουν νὰ ἀναλάβουν φωνὴν καὶ νὰ κηρύξουν εἰς ὅλους. Ἐπειδὴ ὁ θεῖος οὗτος Πατὴρ τόσο ὑπερβολικὸν ἔρωτα εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τόσο πολλὰ ἀναπτεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ κάμινος τῆς θείας ἀγάπης, ὥστε ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ὁ τρισόλβιος τὴν ἐκείνης φλόγα καὶ νὰ σιωπᾷ· ἀλλὰ ἀναπτύσσοντας πυκνότατα τόσο τὰ νοερὰ χεῖλη τῆς καρδίας του, ὥσαν καὶ τὰ



αἰσθητὰ τοῦ στόματός του, ἐννοεῖ καὶ συνέγραφε καὶ ἐλάλει καὶ στιχουργικῶς καὶ πεζογραφικῶς τόσοις θεολογικοῦς λόγους εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, τόσοις ἐρωτικοῦς στίχους εἰς ὕμνον τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐρωμένου Θεοῦ καὶ τόσο ὑψηλὰ ἐγκώμια εἰς τὴν ὑπερούσιον Θεαρχίαν, ὅλος ἔνθεος, ὅλος ἐκδημῶν ἑαυτοῦ καὶ ὅλος ἡλλοιωμένος τὴν θείαν ἀλλοίωσιν, «καὶ τὴν πρὸς τὰ ὑμνούμενα καὶ θεολογούμενα κοινωνίαν πάσχων, καὶ πρὸ πάντων ὧν ἠκούετο καὶ ἑωρᾶτο καὶ ἐφθέγγετο, θεόληπτος εἶναι καὶ θεῖος ὑμνολόγος κρινόμενος», διὰ νὰ μεταχειρισθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτον τὸν Ἅγιον ἐκεῖνα τὰ ἴδια ἐκφαντορικὰ καὶ μεγαλόδοξα λόγια καὶ ἐγκώμια, ὅπου εἶπε περὶ τοῦ ὄντος Ἱεροθέου τὸ πετεινὸν ἐκεῖνο τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Ἀρεοπαγίτης, φημί, καὶ ἐξοχώτατος ἐν θεολόγοις μέγας Διονύσιος⁹.

Τί νὰ περιττολογῶ; Τοσοῦτον ἐπληθύνθη εἰς τὸν ἱερὸν Συμεῶνα τὸ χάρισμα τῆς Θεολογίας, ἐξ αἰτίας τῆς



Ἀγιολογικά



Οἱ δύο Ἅγιοι Ἀρχιεπίσκοποι Λαρίσης μὲ τὸ ὄνομα Βησσαρίων*

Ὁ Ἅγιος Βησσαρίων Α' ὁ Ἁγιασμένος, Ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσης (15/9/1525)

ΜΕΧΡΙ τὸ 1920 ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσης μὲ τὸ ὄνομα Βησσαρίων θεωροῦνταν μόνον ἓνας. Τὴ χρονιά ἐκείνη ἀποκαλύφθηκε μία τοιχογραφία στὸν Ἱ. Ναὸ τῶν Ἀγίων Αναργύρων Τρικάλων, στὴν ὁποία εἰκονίζονται ἑπτὰ Ἅγιοι ἀρχιεπίσκοποι Λαρίσης. Τέταρτος στὴ σειρά τῶν Ἀγίων αὐτῶν εἰκονίζεται

ὀνοματιζόμενος ὁ «Ἅγιος Βησσαρίων (Α') ὁ πρῶν Ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσης ὁ Ἁγιασμένος» καὶ ἑβδομος ὁ «Ἅγιος Βησσαρίων ὁ τοῦ Σωτῆρος Ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσης». Ἀπὸ αὐτό, καὶ ἀπὸ διάφορες ἄλλες πηγές, διαπιστώθηκε ὅτι οἱ δύο Ἀρχιεπίσκοποι Λαρίσης μὲ τὸ ὄνομα Βησσαρίων ἐνθρονίστηκαν μὲ διαφορὰ δύο περι-

θείας ἀγάπης, καὶ τοσοῦτον ὑπερέβη κατὰ τοῦτο τοὺς ἄλλους ἁγίους καὶ θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας μας, ὥστε ὁποῦ ὅλος ὁ κόσμος μὲ κοινὴν συμφωνίαν ἔκρινε δίκαιον νὰ τοῦ δοθῇ ὁ ὑψηλὸς οὗτος τίτλος, τὸ νὰ ἐπωνομάζεται δηλαδὴ νέος Θεολόγος· δὲν ἤξεύρω ἢ διατὶ εἶναι ἄλλος Θεολόγος Γρηγόριος, εἰ καὶ μὴ κατὰ τὴν φράσιν καὶ τὴν ἔξω σοφίαν, ἀλλὰ γοῦν τὴν ἀκριβείαν τῆς Θεολογίας· ἢ διατὶ εἶναι δεύτερος Ἰωάννης Θεολόγος. Καὶ χωρὶς τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν ἐπωνυμίαν οὔτε ἐκφωνεῖται τὸ κύριόν του ὄνομα, ἀλλ' οὔτε παρ' οὐδενὸς γνωρίζεται· ἀλλ' ὅποιος ἐκφωνήσῃ τὸ ὄνομα τοῦ Συμεῶν, εὐθὺς ἀναγκάζεται νὰ συνεκφωνήσῃ ἐν ταύτῃ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ νέου Θεολόγου καὶ νὰ εἰπῇ· «Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος». Ὡς χάρις ἐξαίρετος τῆς θείας ἀγάπης! Ὡς προνόμιον θαυμαστόν! Ὡς ἐπωνυμία, οὐρανίων ἐπαίνων ἀξία!...

1) *Περὶ θεῶν ὀνομάτων* δ' XIII, Migne P.G. 3, 712 A. / 2) *Λόγος ΚΔ'*, σελ. 104. / 3) *Προβλ. Κατήχησιν Α' Περὶ ἀγάπης*, S.C. 96, 228-234. / 4) *Ρωμ. 8, 35.* / 5) *Ἄσμα 5, 8.* / 6) *Τῶν θεῶν ὕμνων οἱ ἔρωτες, στίχ. «τετράστιχα τὸν πρὸς Θεὸν αὐτοῦ ἐντεῦθεν δεικνύοντα ἔρωτα», S.C. 156, 204.* / 7) *Δοξαστικὸν τῶν ἐσπερίων τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου, ΚΣΤ' Σεπτεμβρίου.* / 8) *Λόγος Α', «Περὶ ἀγάπης, ἐλπίδος καὶ πίστεως», ιβ' καὶ ιδ', P.G. 88, 1157 C.* / 9) *«...πάντων ἐκράτει μετὰ τοὺς θεολόγους ὡς οἶσθα, τῶν ἄλλων, ἱερομυστῶν, ὅλος ἐκδημῶν, ὅλος ἐξιστάμενος ἑαυτοῦ, καὶ τὴν πρὸς τὰ ὑμνούμενα κοινωνίαν πάσχων, καὶ πρὸ πάντων ὧν ἠκούετο καὶ ἐωράτο, καὶ ἐγινώσκετο, θεόληπτος εἶναι, θεῖος ὑμνολόγος κρινόμενος». Περὶ θεῶν ὀνομάτων γ' 11, Migne P.G. 3, 681 D – 684 A.*

(*) Τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Νικοδήμου Μοναχοῦ τοῦ Ἀγιορείτου, *Λόγος Ἐγκωμιστικὸς εἰς τὸν ἐν Ἁγίοις Ὅσιον καὶ Θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν Συμεὼν τὸν Νέον Θεολόγον*, §§ 14-15, 18-20, *στὸ Ἀκολουθία καὶ Ἐγκώμιον τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου*, ἐκδ. Μοναστικῆς Οἴκου Πατερικῆς Διακονίας «Ἡ Ἁγία Τριάς» Ὑδρας, Ἐν Ἀθήναις 1975, σελ. 90-92, 93-95.

που δεκαετιῶν, ἔχοντας ἔδρα τῆς ποιμαντορίας τους τὰ Τρίκαλα. Γιὰ τὸν Βησσαρίωνα τὸν Α' οἱ ἱστορικές πηγές μᾶς πληροφοροῦν ὅτι διετέλεσε προηγούμενως ἐπίσκοπος Δημητριάδος.

«Σκευὸς ἀρετῶν ὑπάρχας Βησσαρίων, ἔνθεν Λαρίσης σοφὸς ποιμὴν ἐγένου».

Ὁ Ἅγιος Βησσαρίων Β'

ὁ τοῦ Σωτήρος,

Ἀρχιεπίσκοπος Λαρίσης (15/9/1541)

Πατρίδα τοῦ Ἁγίου ὑπῆρξε ὁ οἰκισμὸς τῆς Μεγάλης Πόρτας (Μεγάλες Πύλες) στὰ ὄρια τῆς σημερινῆς Πύλης τῶν Τρικάλων. Οἱ γονεῖς του, ποὺ ἦταν εὐσεβεῖς Χριστιανοί, ἀνέθρεψαν τὸ γιό τους «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου». Ἀπὸ τὴν πρώτη παιδική ἡλικία ὁ μικρὸς Βησσαρίων μάθαινε τὰ ἱερὰ γράμματα (κοινὰ) ἀπὸ δασκάλους-ἱερωμένους τῆς ἰδιαίτερῆς του πατρίδας. Ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν 10-12 ἐτῶν εἶχε ἀποβάλλει ἀπὸ τὴν καρδιά του κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ πλοῦτο, δόξα, γάμο κ.ἄ. Θέλησε μάλιστα ἀπὸ πολὺ μικρὸς νὰ ἀκολουθήσει τὸν ἀγγελικὸ βίο τῶν μοναχῶν. Ἔτσι ἀγαπημένα του ἀναγνώσματα ἦταν τὰ βιβλία τῶν βίων τῶν Ἁγίων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνῶ ἦταν ἀκόμη νέος, ἐγκατέλειψε τὸ πατρικὸ σπίτι του καὶ προσκολλήθηκε στὸν ἅγιο Μητροπολίτη Λαρίσης Μᾶρκο στὰ Τρίκαλα. Ἀπὸ τότε ἔμενε στὸ Γέροντα αὐτὸ γιὰ πολλὰ ἔτη, τηρώντας μεγάλη ὑπακοή καὶ τέλεια ὑποταγή.

Ὅταν, μετὰ ἀπὸ μερικά ἔτη, χήρεψε ἡ θέση τῆς Ἐπισκοπῆς Ἐλασσόνας καὶ Δομενίκου, ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης μαζί μετὰ τὸ σύνολο τῶν ἐπισκόπων τῆς Θεσσαλίας ψήφισαν τὸν Βησ-



σαρίωνα ἐπίσκοπό τους. Ὅμως ἐκεῖ δὲν ἔγινε δεκτὸς καὶ σὲ λίγα χρόνια ἀναγκάστηκε νὰ ἀποχωρήσει. Οἱ δύο λόγοι ποὺ δὲν ἔγινε δεκτὸς ὁ Ἅγιος ἦταν πρῶτα ὁ φθόνος κάποιων Χριστιανῶν πρὸς τὸ πρόσωπό του καὶ ἔπειτα ἡ ἀπαίτηση τῶν κατοίκων τῆς Ἐλασσόνας νὰ μὴν ὑποτάσσεται ἡ ἐπισκοπή τους στὴ Μητρόπολη Λαρίσης, ἀλλὰ ἀπ' εὐθείας στὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἔτσι, ὁ πατριάρχης τῆς Κωνσταντινούπολης Θεόκλητος (1513-22) τοποθέτησε ἀντὶ τοῦ Ἁγίου κάποιον Νεόφυτο (1516-38). Ἀξίζει ἐδῶ νὰ σημειωθεῖ ὅτι ἔκτοτε ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἐλασσόνας ὀριζόταν πάντα ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη μέχρι καὶ τὴν ἀνακήρυξη τοῦ Αὐτοκεφάλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἅγιος Βησσαρίων χωρὶς νὰ λυπηθεῖ γιὰ τὴν ἐξωσή του ἀπὸ τὸν ἐπισκοπικὸ θρόνο, ἐπέστρεψε στὰ Τρίκαλα κοντὰ στὸν πνευματικὸ του πατέρα. Συνέχισε μάλιστα νὰ ὑπηρετεῖ σὰν ὁ ταπεινότερος τῶν δούλων μετὰ εὐλάβεια καὶ τὸν Γέροντά του καὶ τοὺς φτωχοὺς ἢ ξένους ποὺ προσέτρεχαν γιὰ βοήθεια στὴ Μητρόπολη.

Γύρω στὸ 1520 ἐκοιμήθη ὁ ἐπίσκοπος Σταγῶν Νικάνωρ καὶ ὁ λαὸς

τῆς Ἐπισκοπῆς ζήτησε τὸν Ἅγιο Βησσαρίωνα γιὰ τὴ διαποιμάνσή του. Στους Σταγούς (Καλαμπάκα) λοιπὸν ὁ Ἅγιος διετέλεσε ἐπίσκοπος, ἐπιτροπικά, γιὰ ἔξι ἔτη.

Ὅταν ὁ πνευματικός του πατέρας Μητροπολίτης Μᾶρκος ἀναχώρησε γιὰ τὶς ἄνω μονές, ὁ Βησσαρίων τοποθετήθηκε Μητροπολίτης Λαρίσης μετὰ ἀπόφαση τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμία Α' (1522-46). Ὁ βίος τοῦ Ἁγίου Μητροπολίτου Λαρίσης Βησσαρίωνα ἦταν ἀπὸ 'κεῖ καὶ πέρα ὁσιακός. Ἦταν ἡ «φιλότεκνος μήτηρ ὁμοῦ καὶ φιλόστοργος, ἀγκαλιζομένη ὅλους, τρέφουσα ὅλους, προσνοοῦσα δι' ὅλους...».

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πνευματικό του ἔργο, ὁ Ἅγιος ἔγινε γνωστός γιὰ τὰ ἔργα κοινῆς ὠφέλειας πού μετέριμνά του ἔγιναν σὲ πολλὲς περιοχὲς τῆς ἐπαρχίας του. Φημισμένα εἶναι τὰ γεφύρια, πού μετὰ δαπάνες καὶ φροντίδες του κατασκευάστηκαν, τὰ ὁποῖα ἔζωναν τὶς ὄχθες τῶν ὀρμητικῶν ποταμῶν τῆς Δυτ. Θεσσαλίας. Σημαντικότερο, ἀλλὰ καὶ δυσκολότερο στὴν κατασκευὴ του, γεφύρι, ἦταν αὐτὸ τοῦ Κοράκου στὸν Ἀσπροπόταμο (Ἀχελῷο). Μερικὰ ἀπὸ τὰ γεφύρια τοῦ Ἁγίου σώζονται ὡς τὶς μέρες μας, ὅπως γιὰ παράδειγμα τῆς Πόρτας-Παναγιάς στὸν Πορταῖτικο ποταμό.

Ὁ Ἅγιος εἶχε τὴν ἀριστη συνήθεια νὰ μὴν χειροτονεῖ ἐπισκόπους τῆς Μητροπόλεως του τυχαίους ἀνθρώπους, ἀλλὰ τοὺς ἀξιούς καὶ τοὺς ἱκανούς, τοὺς ἀνεπίληπτους, τοὺς μιμητὲς τοῦ Χριστοῦ, τοὺς νηφάλιους, τοὺς ἀφιλάργυρους, τοὺς εἰρηνικούς.

Λίγα ἔτη πρὶν τὴν κοίμησή του,

οἰκοδόμησε Ναὸ στὸ ὄνομα τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος καθὼς καὶ Ἱερὰ Μονὴ δίπλα στὸ Ναὸ αὐτό, σὲ συνεργασία μετὰ τὸν τότε ἐπίσκοπο Καπούης καὶ Φαναρίου Ἰγνάτιο. Τέλος, ἔγραψε τὴ διαθήκη του, στὴν ὁποία συμπεριλαμβάνονταν καὶ οἱ κανόνες τῆς μοναχικῆς ζωῆς γιὰ τοὺς ἀσκητὲς πού ἄρχισαν νὰ ἐγκαταβιοῦν στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως ἢ Δουσίκου, ὅπως λεγόταν ἀλλιῶς.

Νιώθοντας, ὅτι τὸ τέλος τῆς ἐπίγειάς του ζωῆς πλησίαζε, λόγω μιᾶς χρόνιας ἀρρώστιας πού τὸν ταλαιπωροῦσε, προσκάλεσε τοὺς ἀρχιερεῖς τῶν Ἐπισκοπῶν του καὶ ὅλους τοὺς μοναχοὺς, τοὺς ὁποίους νουθέτησε γιὰ τελευταία φορὰ καί, ἀφοῦ τοὺς χαιρέ-

τισε ἀσπαζόμενος ἕναν πρὸς ἕναν, ἐκοιμήθη εἰρηνικά τὴν 15^η Σεπτεμβρίου τοῦ 1541.

Τὸ σκῆνωμα τοῦ Ἁγίου ἐνταφιάστηκε στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, μία ὥρα μακρύτερα ἀπὸ τὴ Μονή. Πλήθος θαυμάτων ἀποδίδονται στὸν Ἅγιο Βησσαρίωνα, ἐκτενεῖς ἀναφορὲς περὶ τῶν ὁποίων μποροῦμε νὰ δοῦμε στὸν Βίο τοῦ Ἁγίου στὸν Μέγα Συναξαριστή.

«Χαίροις Βησσαρίων, Πάτερ σοφέ, Πρόεδρε Λαρίσης καὶ Ὁσίων ὁ μιμητής· Χαίροις Βησσαρίων, συνώνυμε τοῦ πρώτου, ποιμένες Λαρισαίων, ἀξιοθαύμαστοι».

(*) Τοῦ Κων. Α. Οἰκονόμου, δασκάλου, στὴν ἐφημερ. «Ἐλευθερία» Λαρίσης, 15.09.2011, ὅπως ἀναδημοσιεύθηκε στὸ Ἰστολόγιο «Ἀκτίνες» τῆς αὐτῆς ἡμέρας.





Κατηχητικά



Πότε δὲν κάνουμε τὸ σταυρό μας*

1. ΟΤΑΝ μᾶς θυμιάζει ὁ Ἱερέας.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἀντὶ σταυροῦ, κάνουμε μία ὑπόκλιση τῆς κεφαλῆς, εὐχαριστοῦντες τὸν Ἱερέα γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μᾶς κάνει, δηλ. μετὰ τὶς ἅγιες Εἰκόνες νὰ θυμιάζει καὶ ἐμᾶς, ὡς εἰκόνες τοῦ Θεοῦ! Ἐὰν καθόμαστε, πρέπει τότε νὰ σηκωνόμαστε.

2. Ὅταν στὴν ἀρχὴ τοῦ Ὁρθρου ἀναγνώσκεται ὁ Ἐξάψαλμος.

Τὸ σταυρὸ μας μποροῦμε νὰ κάνουμε στὴν ἀρχὴ καὶ στο τέλος τοῦ Ἐξαψάλμου. Σ' ὅλη ὁμως τὴ διάρκεια αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ στο μέσον του, ὅταν λέγουμε τὰ «Δόξα... Καὶ νῦν... Ἀλληλοῦϊα...» δὲν κάνουμε τὸ σταυρὸ μας, ἀλλὰ παρακολουθοῦμε «ἐν πάσῃ σιωπῇ καὶ κατανύξει» τὸν Ἀναγνώστη, ὁ ὁποῖος «μετ' ἐδλαβείας καὶ φόβου Θεοῦ» διαβάξει τὸν Ἐξάψαλμο. Διότι ὁ χρόνος αὐτὸς τῆς ἀναγνώσεως προεικονίζει τὸ χρόνο τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὁποῖου μὲ φόβο καὶ τρόμο θὰ ἀναμένουμε τὴν τελικὴ κρίση Του γιὰ ἐμᾶς. Καί, ὅπως τότε, ἔτσι καὶ τώρα θὰ πρέπει σιωπῶντες, ὄρθιοι, ἀκίνητοι, χωρὶς μετακινήσεις ἢ, προπαντός, χωρὶς καὶ τοὺς παραμικροὺς θορύβους, νὰ παρακολουθοῦμε τὴν ἀνάγνωση αὐτῇ. Ἰδιαίτερη προσοχὴ χρειάζεται στὶς ἐσπερινὲς Ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας, οἱ ὁποῖες εἶναι ὁ Ὁρθρος τῆς ἐπομένης. Διότι τότε, ἀφηρημένοι, μπαίνουμε στοὺς Ναοὺς χωρὶς νὰ προσέχουμε ἐὰν ἐκείνη τὴν ὥρα διαβάζεται ὁ

Ἐξάψαλμος. Σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις θὰ πρέπει νὰ παραμένουμε ἀκίνητοι στὴν εἴσοδο τοῦ κυρίως Ναοῦ καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως νὰ μετακινούμαστε γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴ θέση μας.

3. Ὅταν φιλάμε τὸ χέρι Ἱερωμένου.

Ἡ συνήθεια ὀρισμένων νὰ κάνουν τὸ σταυρὸ τοὺς πρὶν φιλήσουν τὸ χέρι τοῦ Ἐπισκόπου ἢ Ἱερέα ἢ ὁποιοῦδήποτε ρασοφόρου εἶναι λανθασμένη. Τὸ σταυρὸ μας τὸν κάνουμε ὅταν ἀσπαζόμαστε τὶς ἅγιες Εἰκόνες καὶ ὄχι ὅταν ἀσπαζόμαστε τὸ χέρι τοῦ Ἱερωμένου. Ὅταν λοιπὸν πρόκειται νὰ ἐπικοινωνήσουμε ἢ νὰ συναντηθοῦμε μὲ Ἱερωμένο, μποροῦμε νὰ ποῦμε «Εὐλόγησον, Δέσποτα ἢ Πάτερ» ἢ «Τὴν εὐχή σας, Σεβασμιώτατε ἢ Θεοφιλέστατε ἢ ἅγιε Καθηγούμενε ἢ Πάτερ» καὶ κάνοντας μία ὑπόκλιση τῆς κεφαλῆς νὰ ἀσπαστοῦμε τὸ δεξιὸ τοῦ χέρι, ὁπότε συνεχίζουμε τὸ διάλογο μαζί του, ὅπως ἐπιθυμεῖ ὁ καθένας. Τὸ ἴδιο κάνουμε καὶ φεύγοντας ἀπὸ κοντὰ του. Λέμε, «Τὴν εὐχή σας ἢ Εὐλογεῖτε, Πάτερ», κάνουμε μικρὴ ὑπόκλιση, προτείνουμε τὶς παλάμες μας σταυροειδῶς, ἀσπαζόμαστε τὴ δεξιὰ του καὶ φεύγουμε.

4. Ὅταν λαμβάνουμε τὸ ἀντίδωρο ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἱερέα, τὸ ὁποῖο (χέρι) στὴ συνένχεια τὸ ἀσπαζόμαστε.

(*) Ἀπὸ τὸ «Λατρευτικὸ Ἐγχειρίδιο» τοῦ π. Γεωργίου Κουγιουμτζόγλου, σελ. 168, 171, ὅπως παρτίθεται σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἱστολόγια στὸ Διαδίκτυο.



Ἀσσίζη καὶ Βόλος: παράλληλα οἰκουμενιστικά πανηγύρια*

ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ φανέρωση τοῦ φαναριώτικου οἰκουμενισμοῦ σὲ θεωρητικὸ καὶ πρακτικὸ ἐπίπεδο ἔγινε τὶς τελευταῖες μέρες τοῦ Ὀκτωβρίου.

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος συμπροσευχόταν στὴν Ἀσσίζη μὲ τὸν Πάπα, κάθε εἶδους Προτεστάντες, Μονοφυσῖτες καὶ ἀλλοθρήσκους, στὸν Βόλο βραβευόταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σημαντικότερους πρωτεργάτες τοῦ φαναριώτικου οἰκουμενισμοῦ, ὁ μητροπολίτης Περγᾶμου Ἰωάννης (Ζηζιούλας). Ὁ μητροπολίτης Περγᾶμου εἶναι πρόεδρος τῶν σημαντικότερων ἐπιτροπῶν ποικιλώνυμων διαλόγων ποὺ διεξάγει τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο μὲ τὶς «ἀδελφές ἐκκλησίες» τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν καὶ Προτεστάντων, μᾶλλον εἰπεῖν τῶν αἰρετικῶν Λατίνων καὶ Προτεστάντων. Μαζεύτηκαν λοιπὸν στὴ γνωστὴ πατρομάχο Ἀκαδημία τοῦ Βόλου ὅλοι οἱ γνωστοὶ νεωτεριστὲς καὶ οἰκουμενιστὲς κληρικοὶ καὶ θεολόγοι σὲ μιὰ ἐκδήλωση βράβευσης τοῦ μητροπολίτη Περγᾶμου...

Ἐκεῖ ὁ οἰκείος μητροπολίτης, πρωτεργάτης τῆς λειτουργικῆς «ἀναγέννησης» καὶ κηπουρὸς τοῦ ἀμπελῶνα τῆς «μεταπατερικῆς θεολογίας», καὶ ὁ ἄλλος μητροπολίτης-καθηγητὴς ποὺ μὲ εὐκολία διασπᾷ τὴν Ἀδιαίρετη Ἐκκλησία στὰ δύο καὶ πάλι τὴν ἐνώνει γιὰ νὰ ἀποφύγει τὸν περαιτέρω συνοδικὸ ἔλεγχο τῶν ἐκκλησιολογικῶν του ἀπόψεων. Ἐκεῖ καὶ ὁ εἰσηγητὴς τοῦ σύγχρονου θρησκευτολογικοῦ καὶ σὲ κάθε πε-



ρίπτωση μὴ κατηχητικοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ἐκεῖ καὶ οἱ Θεσσαλονικεῖς καθηγητὲς ποὺ κατάφεραν ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν νὰ μετατρέψουν τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς συμπρωτεύουσας σὲ οἰκουμενιστικὸ ἀγρό.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, μυρίζοντας ἀκόμη λιβάνι ἀγιορείτικο, λίγες μόνο μέρες μετὰ τὴν ἐπίσκεψή του στὸν Ἀθῶνα, ἔσπευδε νὰ ἀνταποκριθεῖ στὸ κάλεσμα τοῦ Πάπα. Ἐκεῖ στὴν Ἀσσίζη συμπροσευχήθηκε μὲ παπικούς, προτεστάντες, μονοφυσῖτες, ἑβραίους, βουδιστὲς καὶ παντὸς εἶδους πιστοὺς καὶ ἀπίστους, σὲ ποιόν θεὸ ἄραγε; Καὶ ἔτσι ἀνέμιξε τὴν εὐωδία τοῦ ἀγιορείτικου λιβανιοῦ μὲ τοὺς καπνοὺς τῶν διαθρησκειακῶν τελετῶν τὶς ὁποῖες παρακολουθοῦσε προσεκτικά.

Φανάρι – Βόλος – Ἀσσίζη εἶναι δυστυχῶς τόσο κοντά. Ἀπέχουν ὅμως χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴ πατερικὴ Ὁρθοδοξία!

(*) Ἱστολόγιο «Θρησκευτικά», 30/10/11.





■ Ἡ Ἑθνικὴ Ἐπέτειος τῶν Νικητηρίων (15/28.10.1940)

“Ολοι στήν Πρώτη Γραμμή*

ΟΤΑΝ τὸ πρωῒνὸ τῆς Δευτέρας 28 Ὀκτωβρίου 1940 οἱ σειρήνες σὲ ὅλη τὴν Χώρα ἤχησαν σκορπίζοντας τὸ θλιβερὸ μήνυμα ἐνὸς ἄδικου πολέμου, ταυτόχρονα διαλαλοῦσαν ἓνα μεγάλο μήνυμα-γνώρισμα τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς σὲ δύσκολες περιστάσεις: **Τὸ μήνυμα τῆς ἐνότητας. “Ολοι οἱ Ἕλληνες μαζί στήν πρώτη γραμμή.**

Δὲν ἦταν εὐκαιριακὴ αὐτὴ ἡ συμπεριφορά. Ἦταν θησαυρὸς κρυμμένος στὶς καρδιές τῶν Ἑλλήνων καὶ ξεχείλισε μὲ κάθε τρόπο:

— Ὅταν ὁ τότε Πρωθυπουργὸς ἔλαβε τὸ διάταγμα ἐπιστράτευσης γιὰ νὰ τὸ υπογράψει, σὰν συνέπεια τοῦ ιστορικοῦ «ΟΧΙ» ποὺ εἶπε «ὡς ἐντολοδόχος τῆς θελήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅπως ὑπεραμυνθῇ τῆς Πατρίδος» (Ἀδ. Κύρου), ἔκανε πρῶτα τὸ σταυρὸ του καὶ εἶπε: «**Ὁ Θεὸς σώζοι τὴν Ἑλλάδα**» (Διον. Κόκκινος).

— Ἡ καταληκτικὴ φράση τοῦ πρώτου πολεμικοῦ ἀνακοινωθέντος ἀποδεικνύει περίτρανα τὸ ἠθικὸ μεγαλεῖο τοῦ λαοῦ μας: «Αἱ ἡμέτεραι δυνάμεις ἀμύνονται τοῦ πατρίου ἐδάφους».

— Τὰ ἐκδοθέντα διαγγέλματα τῆς Ἠγεσίας τῆς Χώρας, ἐμπνέονται ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἀρχές: «**Μὲ πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὰ πεπρωμένα τῆς Φυλῆς, τὸ ἔθνος σύσσωμον καὶ πειθαρχοῦν ὡς εἰς ἄνθρωπος θὰ ἀγωνισθῇ ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν, μέχρι τῆς τελικῆς νίκης**». Καὶ «**ἡ στιγμή ἐπέστη ποὺ θὰ ἀγωνισθῶμεν διὰ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὴν**

ἀκεραιότητα καὶ τὴν τιμὴν τῆς».

Τὸ «**Μολὼν λαβὲ**» τοῦ Λεωνίδα, «**τὸ δὲ τὴν Πόλιν σοι δοῦναι οὐτ’ ἐμὸν ἐστίν, οὔτε ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν αὐτῇ**» τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, τὸ «**Ἐλευθερία ἢ Θάνατος**» τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ καὶ ὄλων τῶν ξεσηκωμένων, ξαναζοῦσαν στὶς καρδιές τῶν Ἑλλήνων μὲ τὸ ἡρωϊκὸ «**ΟΧΙ**», ποὺ ἐπαναλαμβάνονταν ἀπὸ τὰ χεῖλη ὄλων, ὡς παϊάνας νίκης.

Μία νίκη, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐδίδοντο σκληρὲς μάχες, ὄχι μὲ λόγια, εὐχές ἢ κάπου μακριά. Ἀλλὰ **ὅλοι στήν πρώτη γραμμή:**

— Πρῶτα ἀπὸ ὅλους οἱ ἡρωϊκοὶ στρατιῶτες μας, μὲ τὴν λόγχη στὰ χέρια, μὲ ψυχὴ γεμάτη Ἑλλάδα καὶ γερά στήθη ὅλο ἐνθουσιασμό, νὰ γεμίζουν τὶς γύρω κορυφές μὲ τὴν ἰαχὴ τῆς δόξας **ΑΕΡΑ!** Ἀδιάφοροι γιὰ τὶς κακουχίες, ἀτρόμητοι μπροστὰ στὸν θάνατο. Καὶ ἡ πίστη τους: «**Μὲ τὴν Μεγαλόχαρη πάντα ἐμπρὸς**» καὶ ἡ σχετικὴ ἀπεικόνιση βρισκόταν ἀκόμη καὶ στὰ χαρακώματα.

— Κοντὰ στοὺς λεβεντόκορμους στρατιῶτες μας καὶ τοὺς ἀετόφτερους τσολιάδες μας, οἱ **λυγερόκορμες μὲ τὴν γενναία καρδιά Ἑλληνίδες!** Ἡλικιωμένες, ὥριμες, κοριτσόπουλα, μὲ τὸν ἥλιο καὶ τὴν παγωνιά νὰ ἔχουν ἀφήσει τὰ σημάδια τους στὶς ὁμορφες καὶ καθαρὲς μορφές τους. **Οἱ γυναῖκες τῆς Πίνδου.** Δίπλα στοὺς στρατιῶτες μας, φορτωμένες μὲ κι-





Ἡ Ἀσκησις τῆς Φιλανθρωπίας στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία*

Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ κατὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία νοεῖται μὲ δύο τρόπους:

α) μὲ τὴν παροχὴ ὑλικῆς βοήθειας καὶ

β) μὲ τὴν συμπάθεια πρὸς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπό μας.

Καὶ στὴ μὲν πρώτη περίπτωση, δὲν μπορεῖ κάποιος χριστιανὸς βλέποντας κάποιον ποὺ πεινάει νὰ τοῦ μιλάει γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, διότι τὸν φέρνει στὸ θάνατο, ἀφοῦ ἄγνοεῖ τὴν ἄμεση ἀνάγκη ἐπιβίωσής του ποὺ εἶναι ἡ τροφή.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη, κάθε περίπτωση ἐν-

δεοῦς συνανθρώπου δὲν ἀπαιτεῖ μόνο νὰ ρίξουμε κάποια χρήματα, ὅπως δυστυχῶς πολλοὶ πράττουμε, ἀντιπαρερχόμενοι τὸν πτωχό, ἀλλὰ ἀπαιτεῖται ἐκ μέρους μας νὰ ἐκφράσουμε τὴν θεραπευτικὴ μας ἀγάπη, ποὺ στὴν περίπτωσή μας δὲν εἶναι ἡ παροχὴ ὑλικῆς βοήθειας, δηλ. τροφῆς ἢ χρημάτων, ἀλλὰ ὁ λόγος ποὺ ὡς βάλαμο θὰ μαλακώσει τὸν πάσχοντα καὶ θὰ ἐπουλώσει τὴν πληγὴ του μὲ τὴν συναντίληψη, μὲ τὸ ἄκουσμά του, μὲ τὴν κατανόηση τῶν προβλημάτων του, μὲ τὴν

βώτια γεμάτα τρόφιμα, φάρμακα, ἐφόδια, ὀπλισμὸ καὶ κυρίως πυρομαχικά.

— Μαζὶ μὲ τοὺς στρατιῶτες μας, πολὺ κοντά, δίπλα τους, οἱ ἡρωϊκὲς ἐθελόντριες ἀδελφές νοσοκόμες, γιὰ νὰ προσφέρουν τίς ὑπηρεσίες τους, νὰ ἀνακουφίζουν τὸν πόνο, μερικὲς φορὲς νὰ σώζουν ἀπὸ τὸν θάνατο. Ἀρκετὲς ἀπὸ αὐτὲς θρῆκαν ἡρωϊκὸ τέλος.

— Οἱ κάτοικοι τῶν ὀρεινῶν χωριῶν τῆς Πίνδου, ἀλλὰ καὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου μας, πολλὰ πρόσφεραν στὸν Ἑλληνικὸ Στρατό, σὰν ὁδηγοὶ στὶς κακοτοπιές, στὰ δύσκολα μονοπάτια, ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸν προορισμὸ τῶν στρατιωτικῶν μας μονάδων.

Καὶ πολλὰ ἄλλα ἔχουν συμβεῖ στὴν πρώτη γραμμῇ, χωρὶς νὰ λησμονοῦμε καὶ τίς μεγάλες ὑπηρεσίες ποὺ πρόσφερε στὸν ἀγῶνα ὅλος ὁ ἐλληνικὸς λαός, ἡλικιωμένοι, γυναῖκες καὶ παιδιὰ στὰ μετόπισθεν.

Θὰ κλείσουμε μὲ μία πολεμικὴ ἀνταπόκριση στὴν ἐφημερίδα «Ἀθηναϊκὰ Νέα» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης:

• Ἐπρόκειτο σὲ ἓνα Σύνταγμα στὸ μέτωπο νὰ παρασημοφορηθοῦν ὀρισμένοι ἄνδρες ποὺ διακρίθηκαν ἰδιαίτερα στὶς ἐπιχειρήσεις. Ἀνάμεσά τους καὶ ἓνας στρατιώτης χαμηλοῦ ἀναστήματος. Ἦταν ὁ σαλπικτῆς τῆς Μονάδας. Τὸ ἡρωϊκὸ κατόρθωμά του; Χρειάσθηκε τρεῖς ὥρες νὰ ἐπιτίθεται συνεχῶς τὸ Σύνταγμα καὶ ὁ ἥρωάς μας σάλπιζε «προχωρεῖτε» τρεῖς ὁλόκληρες ὥρες χωρὶς διακοπὴ, ὥστε νὰ ματώσουν τὰ χεῖλη του, νὰ συνεχίζει μὲ ματωμένα χεῖλη καὶ τελικὰ νὰ καταλήξει στὸ ἰατρεῖο ἐκστρατείας.

Ἀθάνατη ἐλληνικὴ ψυχὴ!

Ἀθάνατοι... ἤρωες!

ΣΥΝΕΡΓΑΤΗΣ

(*) Περιοδ. «Σύνδεσμος» Χριστιανικῆς Στέγης Καλαμάτας, ἀριθ. 452/Οκτώβριος 2010, σελ. 192-193.

ἐξεύρεση κάποιας ἁμεσης λύσης, μὲ τὴν συμπόνοια μας.

Ἔτσι, ὡς φιλανθρωπία νοεῖται καὶ μιὰ **συμβουλὴ ποὺ θὰ δώσουμε μὲ ἀγάπη.**

«Στὴν κρίση τοῦ Θεοῦ, μέτρο ἐπίδοσης στὴν ἀρετὴ καὶ τῇ φιλανθρωπία δὲν εἶναι ἡ ποσοτικὴ ἀξία τῆς προσφορᾶς, ἀλλὰ τὸ σθένος καὶ ἡ ψυχικὴ διάθεση τοῦ προσφέροντος».

(ἅγ. Γρηγόριος Θεολόγος, P.G. 35, 1053).

Ἡ φιλανθρωπία ὡς ἐλεημοσύνη, σύμφωνα μὲ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο,

«εἶναι ἡ μητέρα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης ποὺ χαρακτηρίζει τὸ Χριστιανισμό, τὸ **μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ θαύματα, μὲ τὴν ὁποία ἀποδεικνύονται οἱ μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ.** Αὐτὴ εἶναι τὸ φάρμακο γιὰ τὰ ἁμαρτήματά μας, σαποῦνι γιὰ τὴν ἀκαθαρσία τῆς ψυχῆς μας, σκάλα στηριγμένη στὸν οὐρανό. Αὐτὴ συνδέει τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ».

(Εἰς Τίτον, Ὁμιλ. ΣΤ', 3, P.G. 62, 698)

* * *

Πολλοὶ χριστιανοὶ παλαιότερα, προκειμένου νὰ ἀσκήσουν τὴν φιλανθρωπία, νήστευαν γιὰ νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα γιὰ τοὺς πτωχοὺς, πρᾶγμα ποὺ μέχρι σήμερα ἰσχύει στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας. Ὁ νηστεύων **πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἀσκεῖ τὴν ἀρετὴ τῆς φιλανθρωπίας, διὰ τῆς ἐλεημοσύνης.**

Ὁ Εὐσέβιος Ἀλεξανδρείας λέγει χαρακτηριστικὰ πρὸς κάθε νηστεύοντα:

«Διὰ τοῦτο προσετάγης νηστεύειν, ἵνα, ὅτε σὺ πεινᾷς, οἱ πένητες χορτασθῇσιν... Ὁ νηστεύων ὀφείλει μεταδοῦναι τῷ μὴ ἔχοντι· ὁ γὰρ νηστεύων καὶ μὴ μεταδιδὼς πεινῶντι τὸν ἄρτον αὐτοῦ ματαιοὶ τὴν νηστείαν αὐτοῦ».

(ΘΗΕ, τ. 11, σ. 1049)

Ἐπίσης, ἡ φιλανθρωπία δὲν ἔχει ὅρια καὶ στεγανά. Ἀσκεῖται γιὰ χάρη τοῦ ἔχον-



τος ἀνάγκη, ἀνεξαρτήτου φυλῆς, ἐθνικότητας, γλώσσας καὶ θρησκείας.

Ἡ φιλανθρωπία μας δὲν πρέπει νὰ ἔχει ὅρια καὶ περιορισμούς. Πρέπει νὰ ἀσκεῖται ἀκόμη γιὰ χάρη καὶ τῶν ἀναξίων καὶ τῶν κακῶν.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος θὰ πεῖ γιὰ τὸν ἐλεήμονα:

«Ὁ ἐλεήμων εἶναι λιμᾶνι γιὰ ὅσους βρίσκονται σὲ ἀνάγκη. Ἄν λοιπὸν δεῖς ἄνθρωπο βγαλμένο στὴ γῇ ἀπὸ τὸ ναυάγιο τῆς φτώχειας, νὰ μὴ τὸν δικάσεις, οὔτε νὰ ἐξετάσεις τίς εὐθύνες του, ἀλλὰ ἀπάλλαξέ τον ἀπὸ τὴ συμφορὰ. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ προβληματίζεις τὸν ἑαυτό σου; **Διαφέρουν ὁ δικαστὴς ἀπὸ τὸν ἐλεήμονα. Γιατὶ ἐλεημοσύνη σημαίνει ἀκριβῶς νὰ δίδουμε καὶ στοὺς ἀναξίους ἀκόμη».**

(Ἰωάν. Χρυσόστομος, P.G. 48, 989-990)

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ἀναφέρει σχετικὰ:

«Ὅποιος κάνει ἐλεημοσύνη μιμούμενος τὸ Θεό, δὲν ξεχωρίζει στὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴ ζωὴ τὸν καλὸ ἀπὸ τὸν κακὸ καὶ τὸν δίκαιο ἀπὸ τὸν ἄδικο, ἀλλὰ **μοιράζει ἐξίσου σὲ ὅλους,** ἀνάλογα μὲ τίς ἀνάγκες τους, μολονότι προτιμᾷ τὸν ἐνάρετο, γιὰ τὴν ἀγαθὴ του προαίρεση, ἀπὸ τὸν κακόν».

(Μικρὸς Εὐεργετινός, ἐκδ. Ἱ. Μ. Πα-ρακλήτου, σ. 441)

Ἀκόμη, ἡ φιλανθρωπία δὲν περιμένει ἀνταπόδοση.

Σχετικὰ ἀναφέρει ὁ ἀββᾶς Ἡσαΐας:

«Ὅταν ἐλεήσεις ἓναν φτωχό, μὴ τὸν καλέσεις μετὰ νὰ σὲ βοηθήσει σὲ κάποια ἐργασία σου, γιὰ νὰ μὴν πάει χαμένη ἡ εὐεργεσία ποὺ τοῦ ἔκανες».

(Αὐτόθι)

Ἡ προσφορὰ ὑλικῆς βοήθειας πρὸς κάποιο συνάνθρωπό μας πρέπει νὰ γίνεται μὲ καλὴ διάθεση.

Κάποιος φιλόθεος, ἀναφέρει τὸ Γερωνικό, ἔλεγε:

«Ὅποιος δίνει ἐλεημοσύνη, πρέπει νὰ τὴν προσφέρει μὲ τὴν διάθεση ποὺ θὰ εἶχε, ἂν τὴν ἔπαιρνε ὁ ἴδιος. Γιατὶ μιὰ τέτοια ἐλεημοσύνη εἶναι ποὺ φέρνει τὸν ἄνθρωπο κοντὰ στὸ Θεό».

(Αὐτόθι, σ. 40)

Ἀκόμη, ἀσκησις τῆς φιλανθρωπίας σημαίνει ὅτι ὁ ἔχων δίδει κάτι σὲ κάποιον ποὺ ἔχει ἀνάγκη, **χωρὶς νὰ ἐξετάζει τί θὰ τὸ κάνει ὁ μὴ ἔχων.**

Κάποτε «κάποιος εὐσεβὴς ἄνθρωπος, ποὺ πῆγαινε σὲ μιὰ δουλειά, συνήντησε στὸ δρόμο ἓναν φτωχὸ γυμνό. Τὸν σπλαγχνίστηκε καὶ τοῦ χάρισε τὸ πανωφόρι του. Ὁ φτωχὸς ὅμως πῆγε καὶ τὸ πούλησε. Τὸ πληροφορήθηκε ὁ ἄνθρωπος καὶ λυπήθηκε. Τὴν ἴδια νύχτα, λοιπόν, παρουσιάστηκε στ' ὄνειρό του ὁ Χριστός, φορώντας ἐκεῖνο τὸ πανωφόρι. Τοῦ τὸ ἐδειξε καὶ τοῦ εἶπε: - Μὴ λυπᾶσαι. Γιατί, νά, φοράω αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔδωσες».

(Αὐτόθι, σ. 440-441)

* * *

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος θὰ πεῖ σχετικὰ μὲ τὸ ἴδιο θέμα:

«Ἡ φιλανθρωπία εἶναι καλὸ πρᾶγμα. Μάρτυρας γι' αὐτὸ εἶναι ὁ

ἴδιος ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος, **οὐ μόνον δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο** γιὰ καλὰ ἔργα καὶ ἔνωσε τὴ θεία εἰκόνα μὲ τὴ σάρκα, γιὰ νὰ τὴν ὀδηγεῖ στὰ ἄριστα καὶ νὰ τὴν βοηθᾷ νὰ ἀνέβει στὸν οὐρανό, **ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐγένετο ἄνθρωπος».**

(ΕΠΕ τ. 5, Λόγος ΙΔ', σ. 243)

«Ἡ φιλανθρωπία εἶναι ἓνας δρόμος, ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ στὴν σωτηρία καὶ πρὸς κάποιον ἀπὸ τοὺς αἰώνιους καὶ μακάριους τόπους τοῦ Παραδείσου. Ἐπειδὴ ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι ζωῆς ἔτσι ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ τόποι κοντὰ στὸ Θεό».

(Αὐτόθι, σ. 247, 249)

Ὁ ἴδιος Ἅγιος σημειώνει πάλι τὰ ἑξῆς:

«Ἐὰν ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ὁποῖος ἀκολουθοῦσε τὸ Χριστό, θεωροῦσε ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγαλύτερη ἐντολή, ὡς ἡ κορωνίδα τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν, τότε ὡς καλύτερο μέρος αὐτῆς θεωρῶ τὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς πτωχοὺς, καὶ τὴν εὐσπλαγχνία καὶ τὴν συμπάθεια πρὸς τοὺς συνανθρώπους. Διότι ἀπὸ τίποτε δὲν εὐχαριστεῖται τόσο πολὺ ὁ Θεός, ὅσον ἀπὸ τὴν συμπάθεια καὶ τίποτε δὲν εἶναι πιὸ ἀγαπητὸ στὸ Θεό, τοῦ ὁποῖου προπορεύεται ἡ συμπάθεια καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ στὸν ὁποῖο ὀφείλει νὰ προσφερθεῖ ἡ συμπάθεια πρὶν ἀπὸ τὴν Κρίση. Καὶ σὲ τίποτε ἄλλο δὲν δίδεται ὡς ἀνταπόδοση ἀπὸ Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀνταποδίδει μὲ δικαιοσύνη καὶ ζυγίζει μὲ ἀκρίβεια τὴν συμπάθεια, ὅσον τὴν φιλανθρωπία ἢ ἴδια ἢ φιλανθρωπία».

(Αὐτόθι, σ. 249)

(*) Τοῦ π. Θεμιστοκλῆ Χριστοδούλου, περι-
οδ. «Χριστιανικὴ Ἀλληλεγγύη», ἀριθ. 2/Ἀπρίλιος
2005, σελ. 6-7. Ἐπιμέλ. ἡμετ.



Θαύματα Ἀγίων

Θαυμαστὴ ἐπέμβασις τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων στὸ Σύδνεϋ τῆς Αὐστραλίας

...ΟΠΩΣ γνωρίζετε, ἡ μητέρα μου εἰσήχθη στὸ νοσοκομεῖο γιὰ τὴν ἀσθενεία της ἐδῶ καὶ τέσσερις ἐβδομάδες. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς νοσηλείας της, γνώρισε μία νέα γυναίκα ἀπὸ τὴν Βραζιλία, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπὸ τὶς συνέπειες μιᾶς ἐπιθετικῆς μορφῆς καρκίνου.

Ἡ Ἑνορία μας τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων (στὸ Σύδνεϋ) συγκέντρωσε κάποια χρήματα γιὰ τὴν ἀδελφὴ τῆς νέας γυναίκας, ἡ ὁποία ἦταν μαζί της καὶ δὲν ἐργαζόταν, γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ κατὰ τὴν δύσκολη ἐκείνη περίοδο. Ἐπίσης, ἀπὸ τὴν Ἑνορία ἐστάλη καὶ λίγο λαδάκι τῶν Ἀγίων στὴν ἀσθενή, μὲ ὁδηγίες νὰ κάνῃ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ στὴν ἄρρωστη περιοχὴ, καθὼς καὶ προσευχή, ὅπως γινόταν καὶ στὸν Ναὸ ὑπὲρ αὐτῆς. Αὐτὸ συνέβη πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδες, τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ ἀσθενὴς ἐτοιμαζόταν γιὰ ἐγχείρησι καὶ οἱ ἀκτινογραφίες ἔδειχναν ὅτι ὁ καρκίνος εἶχε ἀυξηθῇ καὶ πλῆξει τὸ ὕπαρ, τοὺς νεφροὺς, τὸν στόμαχο καὶ τὴν σπονδυλικὴ στήλη τῆς ἀσθενοῦς. Ὅλα αὐτά, προφανῶς, χρειάζονταν νὰ ἀφαιρεθοῦν, συμπεριλαμβανομένου τοῦ κάτω τμήματος τῆς σπονδυλικῆς στήλης ποὺ εἶχε πληγῇ ἄσχημα.

Ἡ ἀσθενὴς, ποὺ ἦταν τὸ κρεβάτι της δίπλα στῆς μητέρας μου, ἐνημερώθηκε ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς γιὰ τὴν διαδικασία καὶ τοὺς σκοποὺς τους, καὶ ἡ μητέρα μου τοὺς ἄκουσε ἐπίσης καλὰ καὶ ἐνημερώθηκε καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀσθενή



καὶ τὴν ἀδελφὴ της. Γιὰ δύο ἐβδομάδες πρὶν ἀπὸ τὴν ἐγχείρησι ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀσθενοῦς τὴν ἤλειφε μὲ τὸ λαδάκι, ὅπως εἶχε διδαχθῇ, καὶ στὴν Ἐκκλησίᾳ γινόταν προσευχὴ ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἡ ἐγχείρησι ἐγίνε πρὶν ἀπὸ μία ἐβδομάδα καὶ ἐνῶ ἀνεμένετο νὰ διαρκέσῃ 16 ὥρες, ὅπως ἀπαιτοῦσαν τὰ πράγματα, τελικὰ διήρκεσε μόνον 8 ὥρες· ὁ καρκίνος, ὁ ὁποῖος πρὶν ἀπὸ δύο ἐβδομάδες εἶχε ἐξαπλωθῇ σὲ ὅλα τὰ κάτω ὄργανα καὶ στὴν σπονδυλικὴ στήλη, εἶχε συρρικνωθῇ σὲ μία μικρὴ μόνον σφαῖρα ἐντελῶς ἀνεξάρτητη ἀπὸ ὅλα τὰ ὄργανα καὶ τὴν σπονδυλικὴ στήλη, ἀποκόπηκε δὲ χωρὶς νὰ ἀγγίξῃ ὅποιο-οδήποτε ἄλλο ὄργανο ἢ τὴν σπονδυλικὴ στήλη!...

Ὁ ἴδιος ὁ ἱατρὸς ἀπέδωσε ἀνοικτὰ τὴν παντελὴ ἐλάττωσι τοῦ καρκίνου σὰν σὲ θαῦμα καὶ σὰν κάτι ποὺ ποτὲ προηγουμένως δὲν εἶδε στὴν ἱατρικὴ του καριέρα!...

Σύδνεϋ, 14.06.2011

M.X.





«Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»

Ποιμαντική Ἐπίσκεψις στὴν Ἀγγλία

ΑΡΧΑΣ τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος πραγματοποίησε ποιμαντική ἐπίσκεψι στὴν Ἀγγλία, γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἱερᾶς Ἀνδρώας Μονῆς τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Ἐδουάρδου, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ὁποίας ἐπισκέφθηκε καὶ τὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὸ Λονδίνο.



Ἐπίσκεψις Ἀγάπης σὲ Ἀνάπηρα Παιδιά

ΑΠΟ τὴν ἐπίσκεψι ἀγάπης τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Ὡρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, καὶ μελῶν τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων» στὸ «Κέντρο Ἀποκαταστάσεως Ἀναπήρων Παιδιῶν» (πρῶην ΠΙΚΠΑ) στὴν Βούλα Ἀττικῆς, τὴν Δευτέρα, 19.9.2011 ν.ή., γιὰ προσφορὰ ἡθικῆς καὶ ὕλικῆς ἐνισχύσεως στὸ ἀξιόλογο ἔργο τοῦ Ἰδρύματος αὐτοῦ.

Ἑορταὶ καὶ Πανηγόρεις

ΤΗΝ Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, 12/25.9.2011, ἐπανηγόρισε τὸ Ἱερὸ Ἠσυχαστήριον τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Πόργου Ἠλείας (ἐπέτειος Ἑγκαίνιων). Προέστη ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, μετὰ τοῦ Ὑπευθύνου τοῦ Προσκυνηματος Ἀρχιμ. π. Γρηγορίου καὶ ἐτέρων Κληρικῶν μας.



Ἑορταὶ καὶ Πανηγόρεις



ΤΗΝ Κυριακή, 19.9/1.10.2011, τελέσθηκε ἀρχιερατικὴ Θ. Λειτουργία καὶ τὸ ἐτήσιο Μνημόσυνο τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Σύδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσοστόμου (Ἀλεμάνγκου) στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Γιάτρισσας στὸ Ἀσπρόχωμα Καλαμάτας, ἀπὸ τὸν Θεοφίλ. Ἐπίσκοπο Γαρδικίου κ. Κλήμη. Στὴν Θ. Λειτουργία ἔλαβαν μέρος ὁ Ἀρχιμ. π. Μάρκος ἀπὸ τὸ Κονγκό, ὡς καὶ ὁ Αἰδεσιμ. π. Δημήτριος Παλιᾶκος.

ΕΩΡΤΑΣΕ διὰ ἱερᾶς Ἀγρυπνίας μέχρι τῆς πρῶτης πρωϊνῆς ὥρας τῆς Παρασκευῆς, 24.9.2011 ἐκ.ήμ., ἡ Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῆς Παναγίας Μυριδιωτίσσης στὴν Ἀμυγδαλέζα Σταμάτας Ἀττικῆς, τῆς μικρᾶς Ἀδελφότητος τῆς ὁποίας προΐσταται ἡ Ὁσιωτάτη Ἡγουμένη Γερόντισσα Βρυαῖνὴ Μοναχὴ. Τὴν ἐόρτιο Θ. Λειτουργία ἐτέλεσε ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μετὰ τοῦ Ἐφημερίου τῆς Μονῆς Αἰδεσιμ. π. Ἀντωνίου Γιαννουκάκου καὶ τοῦ Πρωτοπρ. π. Ἀποστόλου Καγιόγλου.



ΤΗΝ Κυριακή, 26.9/9.10.2011, τῆς Μεταστάσεως τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἐώρτασε ὁ ὁμώνυμος Ἱερὸς Ναὸς στὸν αὐλεῖο χῶρο τῆς οἰκίας τοῦ ἀδ. Χριστοδούλου Μάτσιου στὴν Ν. Μεσημβρία Θεσσαλονίκης. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μετὰ τὸν Ἀρχιμ. π. Γλυκερίο Ἀγιοκυπριανίτη καὶ τὸν Αἰδεσιμ. π. Ἰωάννη Οἰκονόμου.





Ἡ Πανήγυρις τῆς Ἱερᾶς Μητροπολιτικῆς Μονῆς τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς

ΤΟ Σάββατο, 2/15.10.2011, ἐπανηγγόρισε λαμπρῶς, χάριτι θεία, ἡ Ἱερὰ Μητροπολιτικὴ Μονὴ τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, μὲ τὴν συμμετοχὴ, ὅπως πάντοτε, μεγάλου πλήθους εὐσεβῶν προσκυνητῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ ἀπὸ διάφορες περιοχὲς τῆς πατρίδος μας, ὡς καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ (Ρουμανία, Βουλγαρία, Σουηδία, Ἰταλία, Η.Π.Α. καὶ Ρωσία).

Στὴν πανηγυρικὴ Θ. Λειτουργίᾳ προΐστατο ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμ. Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς ἡμῶν κ. Κυπριανοῦ, μὲ τὴν συμμετοχὴ ἑννέα Ἀρχιερέων (Ἐπισκόπων Τριάδιτσα κ. Φωτίου ἐκ Βουλγαρίας, Ἰασίου κ. Γλυκερίου καὶ Γαλαζίου κ. Διονυσίου ἐκ Ρουμανίας, Νόρα κ. Μιχαήλ, Λούνης κ. Σιλουανοῦ, Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσοστόμου, Φωτικῆς κ. Αὔξεντιου, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντος), ὡς καὶ δεκάδων Ἱερέων, τριῶν Διακόνων καὶ πολλῶν Ὑποδιακόνων.

Ἐπρόκειτο γιὰ εὐλογημένη ἐμπειρία ἀγάπης καὶ ἐνότητος καὶ μαρτυρία πίστεως καὶ ἀληθείας.



Ἡ τακτικὴ ἐτήσιος Συνεδρίασις τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἑνισταμένων

ΤΗΝ Δευτέρα, 4/17.10.2011, συνεκλήθη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἑνισταμένων στὴν τακτικὴ ἐτήσιο Συνεδρίασι Αὐτῆς (ΛΗ').

Τὴν Ἱερὰ Σύνοδο ἀπασχόλησαν συνολικῶς ἑξὶ θέματα ἐκ προγράμματος (Συνοδικὴ καὶ Μητροπολιτικὴ δραστηριότης προηγούμενης περιόδου, ἀνανέωσις μελῶν Δ.Ι.Σ. νέας περιόδου, πεπραγμένα Ἐπισκοπῶν, παρὸν καὶ μέλλον Ἐπισκοπῆς Ἀλανίας-Ν. Ὀσσετίας, προοπτικὴ κειμένου Κοινῆς Διακηρύξεως μετὰ Ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, Ποιμαντικὴ Ἐπιστολὴ πρὸς τὸ εὐσεβὲς Πλήρωμα τῶν Ἑνισταμένων), καὶ τέσσερα θέματα ἐκτὸς Ἡμερησίας Διατάξεως (σκέψεις καὶ ἀπόψεις ἐπὶ μιᾶς πιθανῆς προσεγγίσεως μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐκλογὴ Μητροπολίτου, Καταστατικὸν Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, Ἱεραποστολὴ εἰς Τόγκο Ἀφρικῆς).

Σχετικὴ Ἀνακοίνωσις ἀνηρτήθη στὴν Ἰστοσελίδα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἡ ὁποία θὰ δημοσιευθῇ καὶ στὸ Συνοδικὸ Περιοδικὸ «Ὁρθόδοξος Ἑνστασις καὶ Μαρτυρία», ἡ δὲ Ποιμαντικὴ Ἐπιστολὴ δημοσιεύεται ὡς κύριον ἄρθρον στὸ παρὸν τεύχος.



Ἑόρτιος Κοινωνία μετ' Ἀρχιερέα τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΤΗΝ Κυριακή, 10/23.10.2011, ἐν εἰδει Μεθεόρτων τῆς μεγάλης Ἑορτῆς καὶ Πανηγύρεως τοῦ Μητροπολιτοῦ ἡμῶν Κέντρου, ἡτοι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ἐτελέσθη χάριτι θεῆς ἱερὸ Συλλειτουργοῦ Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἑνισταμένων μετὰ Ἀρχιερέως τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη κ. Ἀγαθάγγελο. Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, καὶ ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, ἐλειτούργησαν μετὰ τοῦ ἀφιχθέντος ἐνταῦθα τὴν προτεραιὰ Σεβασμ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀγίας Πετρούπολεως καὶ Βορείου Ρωσίας κ. Σωφρονίου, εἰς ἔκφρασιν ἀγάπης, κοινωνίας καὶ ἐνότητος μεταξὺ ἀμφοτέρων.



Ἀδελφικὴ Συνάντησις μετὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Ἀγαθαγγέλου

ΣΤΑ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου, ὁ Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἑτνα κ. Χρυσόστομος καὶ ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Φωτικῆς κ. Αὐξέντιος, τῆς Ἐξαρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας ἐν Ἀμερικῇ,

συναντήθηκαν στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἀγίου Νικολάου στὴν Κωνσταντία Νέας Ὑόρκης τῶν Η.Π.Α. μετὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Ἀγαθαγγέλου, Πρωθιεράρχου τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ. Ὁ Σεβασμ. κ. Ἀγαθάγγελος συνωδεύετο ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπο Συρακουσῶν καὶ Ἀγίου Νικολάου κ. Ἀνδρόνικο καὶ ἄλλους Κληρικούς. Συνεζήτησαν δὲ ἐπ' ἄρκετον γιὰ τὸ κοινὸ ὄραμα τῶν Ἱερῶν ἡμῶν Συνόδων ἔναντι τῶν ἀσθενειῶν τῆς παγκοσμίου ὀρθοδοξίας καὶ γιὰ τὴν συνέχισι, μὲ μετριοπάθεια καὶ σταθερότητα, τῆς κοινῆς μαρτυρίας ἡμῶν.



ῥΕναρξίς τῆς Νέας Κατηχητικῆς Περιόδου (Ὀκτώβριος 2011 – Μάϊος 2012)

ΤΗΝ Κυριακὴ τοῦ Σπορέως (Δ' Λουκά, τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ζ' Ἀγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου), 17/30.10.2011, ἐγκαινιάσθηκε ἡ νέα Περίοδος τῶν Κατηχητικῶν, ὡς καὶ τῶν Συνάξεων-Ὁμιλιῶν, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς.



α. Στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο μας, τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, στὸ Παρεκκλήσιο τοῦ Ἀγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανὸς ἐτέλεσε τὸν Ἀγιασμὸ -μὲ εἰδικὲς Αἰτήσεις καὶ Εὐχές- ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ Κατηχητικοῦ, παρόντων τῶν παιδιῶν καὶ τῶν Κατηχητριῶν, καὶ εὐχήθηκε καταλλήλως (βλ. φωτογραφία).

Τμήματα Κατηχήσεως, ἀνηλίκων εἴτε καὶ ἐνηλίκων, λειτουργοῦν στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἐδαγ- Ἀθηνῶν, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίων Ἀναργύρων

γελισμοῦ τῆς Θεοτόκου στὸν Κολωνὸ (Πατρῶν 12) στὴν Ἑλεοσίνα (βλ. φωτογραφία), στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος Ἀνθουπόλεως Πατρῶν, στὸ Ἱερὸ Μετόχιο τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος στὴν Θεσσαλονίκη (Καμενιάτου 11), στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἀγίων ἸΒ' Ἀποστόλων στὰ Κόρμινα Θεσσαλονίκης καὶ στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίων Πάντων Πτολεμαΐδος, μὲ προοπτικὴ ὀργανώσεως παρομοίων καὶ σὲ ἄλλες περιοχές.

β. Ἐπίσης, στοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς Ἐδαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου καὶ Ἀγίων Ἀναργύρων, ὡς καὶ στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς, ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου μέχρι τοῦ Μαΐου, ἔχουν ἐγκαινισθῇ ἀπὸ τὴν Περίοδο Ε' (2010-2011) περισσότερο συστηματικὰ οἱ Συνάξεις καὶ Ὁμιλίες, ὑπὸ τῶν Θεοφίλ. Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ καὶ Γαρδικίου κ.



Κλήμεντος. Κάθε Κυριακή (18:00'-20:00'), οἱ Θεοφιλέστατοι προΐστανται ἐναλλάξ τῶν Κατηχητικῶν Συνάξεων περιοδικῶς: τὴν πρώτη Κυριακὴ στὸν Κολωνό, τὴν δεύτερη στὴν Ἑλευσίνα καὶ τὴν τρίτη στὶς Ἀχαρνές κ.ο.κ.

• Ἡ νέα Περίοδος C' (2011-2012) ἐγκαινιάσθηκε τὴν Κυριακὴ, 17/30.10.2011, στὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου, ὑπὸ τοῦ Θεοφιλ. Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ, τελέσαντος τὸν Ἁγιασμό, μὲ εἰδικές Αἰτήσεις-Εὐχές, καὶ προβάντος στὴν πρώτη Σύναξι τῆς Περιόδου.



Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Αὐστραλία

ΤΟ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ τὸ πρῶτο δεκαήμερο τοῦ Νοεμβρίου ἐκ.ήμ., ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, Τοποτηρητὴς τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς μας στὴν Αὐστραλία, πραγματοποιοῦσε ποιμαντικὴ ἐπίσκεψι στὴν Αὐστραλία, τὴν Σινγκαπούρη καὶ τὴν Νέα Ζηλανδία.

• Στὴν Σινγκαπούρη, πρῶτο σταθμὸ τοῦ ταξιδίου του, ἀφίχθη ἀεροπορικῶς τὴν Τρίτη, 19.10/1.11.2011, ὅπου ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὸν ἐκεῖ διαμένοντα Ἱερέα μας Αἰδεσιμ. π. Δημήτριο Σιθουράζ-Πονυράζ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἱεραποστολῆς μας.



• Ἐπόμενος σταθμὸς τοῦ ἦταν ἡ Μελβούρνη τῆς Αὐστραλίας, ὅπου ὁ Θεοφιλ. Μεθώνης ἐφθάσε ἀεροπορικῶς τὴν Παρασκευή, 22.10, καὶ τὴν ἐπομένη ἐτέλεσε τὴν Θεία Λειτουργία σὲ Ναὸ τῆς Ἀδελφῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς. Συμμετείχαν ὁ Ἐφημέριος Αὐτῆς Ἱερομ. π. Ἀνδρέας Ἑραστωβ καὶ ὁ Αἰδεσιμ. π. Στυλιανὸς Παπαδόπουλος. Τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἀναστάσιμος Ἑσπερινὸς τελέσθηκε στὸν σερβικὸ Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Ντέτσани μὲ τὸν Ἐφημέριο Αὐτοῦ Αἰδεσιμ. π. Ζβονιμίρ Γιόβιτς. Τὴν Κυριακὴ, 24.10, ἡ ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία

τελέσθηκε στὸν Ναὸ μας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μετὰ τοῦ Ἐφημερίου π. Στυλιανοῦ.

• Τὴν Τρίτη, 26.10, ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος ταξίδεψε ἀεροπορικῶς στὴν Νέα Ζηλανδία, ὅπου διέμεινε τρεῖς ἡμέρες μὲ τοὺς ὀλίγους πιστοὺς τῆς μικρᾶς μας Κοινότητος πλησίον τοῦ Ὁκλαντ, ὅπου διακονεῖ ὁ Ἱερέας μας Αἰδεσιμ. π. Παῦλος Βέρμακ. Ἐκεῖ, τελέσθηκε στὴν θάλασσα ἡ βάπτισις μιᾶς κατηχομένης.

• Τὸ Σάββατο, 30.10, ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος ἀφίχθηκε ἀεροπορικῶς στὸ Σύνδεῦ τῆς Αὐστραλίας ὅπου τὴν Δευτέρα, 1/14.11, ἐλειτούργησε στὸν πανηγυρίζοντα Ναὸ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων μετὰ τοῦ Αἰδεσιμ. Πρωθιερέως π. Δράγαν Σαράσεβιτς. Παρέστησαν περὶ τοὺς 100 εὐλαβεῖς, μετὰ δὲ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας ἐγίνε λιτάνευσις σὲ ὁδὸς πέραξ τοῦ Ναοῦ.





• Τὸ ἀπόγευμα τῆς Παρασκευῆς, 5/18.11, ὁ Θεοφίλ. κ. Ἀμβρόσιος ἐπισκέφθηκε τὸν σερβικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ κέντρο τῆς αὐστραλιανῆς πρωτεύουσας Κανμπέρρας, ὅπου τελέσθηκε ὁ Ἑσπερινὸς καὶ συναντήθηκε μὲ ἐνορίτες. Τὸ Σάββατο, 6/19.11, ὁ Θεοφίλ. Μεθώνης ἐλειτούργησε στὸν ἐντυπωσιακὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Σάββα, Καθολικὸ τῆς παρὰ τὴν Κανμπέρραν ὁμωνύμου σερβικῆς Μονῆς, μὲ τοὺς Αἰδεσιμ. π. Δράγαν Σαράσεβιτς καὶ π. Ζβονιμίρ Γιόβιτς, ὡς καὶ τὸν Πρωτοδιάκονο Βασίλειο Γιακίμωβ τῆς Ἀδελφῆς ΡΟΕΔ. Κατ' αὐτήν, ἐχειροτόνησε Διάκονο τὸν εὐλαβῆ σέρβο Νεμπόισα Μίρκοβιτς, πνευματικὸ τέκνο τοῦ π. Δράγαν, ἕγγαμο, θερμὸ ζηλωτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἐχειροθέτησε ἐπίσης ἓναν σέρβο Ὑποδιάκονο. Μετὰ δὲ τὴν ἐόρτιο τράπεζα, συνεκλήθη ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Ἐπισκοπῆς μας στὴν Αὐστραλία.

• Ὁ Θεοφίλ. κ. Ἀμβρόσιος ἐπέστρεψε σὺν Θεῷ ἀεροπορικῶς στὴν Ἀθήνα τὸ πρωῒ τῆς Παρασκευῆς, 12/25.11, μετὰ τὴν αἰσία ἐκβασί τοῦ νέου αὐτοῦ πολυήμερου καὶ ἐπιπλέον ταξιδίου, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ποιμνίου ἡμῶν καὶ προώθησιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὶς ἐσχατιῆς τῆς γῆς.

Ἑκτακτος Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς

ΤΗΝ Πέμπτη, 28.10/10.11.2011, συνεκλήθη χάριτι Θεοῦ ἑκτακτος Κληρικολαϊκὴ Σύναξις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς.

Μετὰ τὴν τέλεσι ἀρχιερατικῆς Θ. Λειτουργίας, ἐγίνε ἡ ἑναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως, πρώτης στὸ εἶδος τῆς στὰ χρονικὰ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, στὴν μεγάλη Αἴθουσα τῆς φιλοξενούσης Αὐτὴν Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐκτὸς τῶν Θεοφίλ. Ἐπισκόπων Ὁρεῶν κ. Κυπριανοῦ καὶ



Γαρδικίου κ. Κλήμεντος, Συντονιστῶν τῆς Συνάξεως καὶ Ἀντιπροσώπων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς, παρίσταντο 17 Ἱερεῖς μας, μικρὸς ἀριθμὸς Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν, ὡς καὶ 50 τουλάχιστον λαϊκοὶ Ἀδελφοί, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἀντιπροσωπεύοντες 9 Ἑνορίες, 9 Ἱερὰς Μονές, 3 Ἱερὰ Μετόχια καὶ 5 Ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς πατρίδος μας. Τὴν Ἐξαρχία Σουηδίας ἀντιπροσώπευε ὁ Θεοφίλ. Ὡρεῶν κ. Κυπριανός.



Οἱ ἐργασίες τῆς πολυωφελοῦς ἐκτάκτου Κληρικολαϊκῆς Συνάξεως, οἱ ὁποῖες διήρκεσαν ἐπὶ ἐξάωρον περίπου, ἦσαν ἀπὸ κάθε ἀποψι ἐξαιρετικὲς. Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἡ πνευματικὴ ἐμπειρία τῆς συμμετοχῆς στὴν εὐλογημένη αὐτὴ Σύναξι ἦταν ἀνεκτιμήτου ἀξίας. Τὰ σημαντικὰ πνευματικὰ καὶ ποιμαντικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ἐτέθησαν καὶ συνεζητήθησαν (εὐπρέπεια Ναῶν, κίνδυνος ἐκκοσμικεύσεως, ἐκκλησιαστικὲς ἐπιτροπές, κατήχησις ἀνηλίκων καὶ ἐνηλίκων, δραστηριοποιήσις λαϊκῶν διὰ ἰδρύσεως «Συνδέσμου», σύστασις «Συνοδικοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ταμείου» [ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.] πρὸς ἐνίσχυσιν ἀπόρων Κληρικῶν Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ, ὡς καὶ ἐνδεῶν ἀδελφῶν εὐρύτερα, κ.ἄ.), ἔθεσαν τὶς βάσεις γιὰ τὴν καλύτερη ὁργάνωσί μας διὰ τῆς δραστηριοποιήσεως ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερων Μελῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητός μας.

Ἀγρυπνία Ἑορτῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς Ἀγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς



ΤΗΝ Δευτέρα, 8/21.11.2011, ἐώρτασε ἡ Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων στὶς Ἀφίδνες Ἀττικῆς. Στὴν κατανοκτικὴ πανηγυρικὴ Ἀγρυπνία πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων Ἀσωμάτων Προστατῶν τῆς Μονῆς, προεξῆρχε ὁ Θεοφίλ. Ὡρεῶν κ. Κυπριανός, Πνευματικὸς τῆς Ἀδελφότητος. Συμμετεῖχε Ἱερατεῖο, Μοναχὲς καὶ ἄλλων Μονῶν καὶ μεγάλο πλῆθος φιλο-Ἀγγέλων ἀγρυπνιστῶν. Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θ. Λειτουργίας, ἐγίνε λιτανευτικὴ περιφορὰ στὸν χώρo τῆς Μονῆς μὲ στάσεις καὶ δεήσεις.

Συνήλθε ὁ «Ἐκκλησιαστικὸς Σύνδεσμος Ὁρθοδόξων Λαϊκῶν» στὴν Πρώτη καὶ Ἱδρυτικὴ τοῦ Σύνταξι

ΤΟ Σάββατο, 13/26.11.2011, στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, συγκεντρώθηκαν περὶ τὰ 150 Λαϊκὰ Μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κυρίως ἀπὸ τὴν Ἀττικὴ, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν συντονιστικὴν προεδρίαν τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ, Ἀναπληρωτοῦ Προέδρου, κατόπιν προσευχῆς καὶ ἐν προσευχῇ, συγκατετέθησαν νὰ



συγκροτηθῇ ἕνας ἄτυπος –μὴ νομικὸς– Ὁργανισμός, ὁ ὅποιος δυνάμει θὰ περιλαμβάνῃ ἅπαντα τὰ Μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητός μας, καὶ ἰδιαίτερως ἐνεργεῖα ἐκεῖνα τὰ Μέλη, τὰ ὅποια θὰ δεσμευθοῦν μέσῳ εἰδικῶν ἐντύπων. Ὁ Ὁργανισμὸς αὐτὸς θὰ καλῆται «Ἐκκλησιαστικὸς Σύνδεσμος Ὁρθοδόξων Λαϊκῶν» («Ε.Σ.Ο.Λ.», κοινῶς «Σύνδεσμος»). Κατὰ τὴν συζήτησι, ἔλαβαν τὸν λόγο τουλάχιστον 15 Σύνεδροι, οἱ ὁποῖοι ἐπρότειναν ποικίλες μορφές δράσεως, προκειμένου νὰ εἶναι καὶ νὰ παραμείνῃ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κοινότης μας ἕνα Ζωντανὸ Σῶμα μὲ κινητήρια δύναμι τὴν Ἀλληλεγγύη.

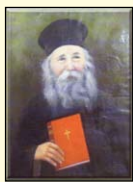
«Ἐκθεση Ἀγάπης» τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων» στὰ Ἄνω Λιόσια Ἀττικῆς



ΤΗΝ Πέμπτη, 18.11/1.12.2011, ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανὸς ἐγκαινίασε τὴν «Ἐκθεση Ἀγάπης» τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Γυναικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως μας «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων» στὰ Ἄνω Λιόσια Ἀττικῆς (Σ. Πέτρου-λα 22, Πλ. Ἡρώων), μὲ σκοπὸ νὰ λειτουργήσῃ καθ' ὅλη τὴν περίοδο τῶν ἑορτῶν μὲ εἶδη κυρίως δώρων σὲ προσιτὲς τιμές, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ἐκτεταμένου Φιλανθρωπικοῦ ἔργου τοῦ Συλλόγου, ποὺ διεξάγεται μεταξὺ

ἀπόρων, ἀστέγων, φυλακισμένων κλπ. Παρέστησαν Κληρικοί, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές καὶ μεγάλο πλῆθος κόσμου, ὡς καὶ ὁ Δήμαρχος Φυλῆς-Ἀνω Λιοσίων κ. Δημ. Μπουραϊμῆς μὲ συνεργάτες του.





Λόγοι Παρηγορίας Ἀγίου Γέροντος Ἱερωνύμου τῆς Αἰγίνης*

(† 3/16.10.1966)

ΓΡΑΦΕΙ εὐλαβῆς πνευματικὴ θυγατέρα του:

Καὶ νέα ἐπίσκεψίς μου τὸν μῆνα Μάρτιον (τοῦ 1965). Βροχὴ οἱ ἐρωτήσεις (τοῦ Γέροντος):

– Καλῶς ἤλθες. Τί κάνεις; Ἡ ζωὴ σου εἶναι πρὸς σωτηρίαν ἢ ἀπώλειαν; Τὰ ἔργα σου νὰ φροντίζης νὰ εἶναι πρὸς σωτηρίαν. Πρόσεχε. Ὁ διάβολος εἶναι ἀκούραστος καὶ μέγας τεχνίτης, καὶ ἐμεῖς ἀδύνατοι καὶ ἄπειροι. Θὰ σὲ βρῇ πόλεμος. Θᾶχης πειρασμούς. Πρὶν δὲν εἶχες γνῶσιν περὶ τῶν πνευματικῶν, ἄφηνες ἐλεύθερον τὸν λογισμὸν σου καὶ γύριζε ὅπου ᾔθελε. Τώρα τοῦ βάσεις θύραν καὶ προσπαθεῖς νὰ τὸν κλείνης καὶ σκέπτεσαι καὶ διαφορετικά. Γι’ αὐτὸ νὰ ξεύρης, θὰ σὲ βρῇ πόλεμος, θὰ σὲ πολεμήσῃ μὲ πολλοὺς τρόπους ὁ διάβολος. Σοῦ λέει: «Τί πᾶς νὰ μοῦ κάνης, ἐσύ;». Πάντως, οὔτε καὶ νὰ τὸν φοβᾶσαι, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ εἶσαι ἀμέριμνη καὶ ἥσυχη. Προσοχὴ μεγάλη στὴν προσευχή. Μὴ κόβης τὴν προσευχή. Καθημερινή σου τροφή τὰ δάκρυα νὰ εἶναι. Ὅσο μπορεῖς νὰ κλείνεις. Νὰ κόψης τὰ πέρα δῶθε.

Ἀγάπησε τὴν σιωπὴν. Σὲ ὅλα οὐδέτερη νὰ εἶσαι, λίγο νὰ ὀμιλῇς. Κάποιος μὲ ρώτησε: «Κάθε πότε νὰ κοινωνῶ;». Τοῦ ἀπήντησα: Γιατί δὲν μὲ ρωτᾷς καὶ «κάθε πότε νὰ τρώγω;». Ὅποτε πεινᾷς τρῶς. Ἐτσι καὶ μὲ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν. Ὅποτε ζητᾷ ἡ ψυχὴ σου καὶ θέλεις, νὰ κοινωνῇς, ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς ἄδειαν ἀπὸ τὸν πνευματικόν σου. Τὸ μυστήριον (τῆς Θείας Εὐχαριστίας), ἂν ἐσὺ προσέχῃς καὶ ἀγωνίζεσαι, θὰ σὲ εἰδοποιῇ καὶ θὰ τὸ ζητᾷς. Πάντως, τακτικὴ Θεία Κοινωνία.

Νύχτα μέρα παρακαλῶ, πιστὴ νὰ μείνης μέχρι θανάτου. Ἡ Παναγία μας

νὰ σὲ σκεπάσῃ. Μὲ ἐπιμονὴ ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ στέκῃ δίπλα σου.

Τοῦ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου τοὺς Λόγους, μετὰ τίς δέκα φορές πού θὰ τοὺς διαβάσῃς, θὰ τοὺς καταλάβῃς, δηλ. θὰ καταλάβῃς τὴν ἀξία του καὶ θὰ τοὺς ἀγαπήσῃς περισσότερο. Μὴ τὰ διαβάσῃς γιὰ νὰ τελειώσῃς σύντομα, ἀλλὰ ἀργὰ καὶ μὲ προσοχή, καὶ νὰ βλέπῃς, ἀπ’ ὅλα αὐτὰ ἐκεῖ μέσα, τί κάνεις ἐσὺ καὶ τί δὲν κάνεις. Ἐκεῖ θὰ βρίσκῃς ὠφέλεια, ἐκεῖ νὰ τρέχῃς.

Καὶ κοιμήσου ὅσο θέλεις, καὶ τρῶγε ὅσο θέλεις, ἀλλὰ πάντα νὰ τὸ θυμᾶσαι, τὴν προσευχὴ μὴ ἀφήσῃς. Πάντα ὁ νοῦς σου ἐκεῖ νὰ εἶναι. Τίποτα δὲν θὰ σὲ βλάψῃ, ἂν ἔχῃς τὸν νοῦν σου εἰς τὴν προσευχήν, εἰς τὸν Θεόν. Προσευχὴ. Μερικοί, ὅταν περάσῃ λίγη ὥρα καὶ δὲν προσευχηθοῦν, δὲν ἀντέχουν καὶ ὑποφέρουν. Ὅς μαρτύριον θεωροῦν τίς στιγμὲς πού θέλουν νὰ προσευχηθοῦν καὶ δὲν ἡμποροῦν. Τώρα ἴσως δὲν τὰ καταλαβαίνεις αὐτὰ πού σοῦ λέγω, ἀργότερα ἴσως. Ἄν στὸ μαγγάλι δὲν προσθέσουμε κάρβουνα, ἡ φωτιά θὰ σβήσῃ. Προσοχὴ νὰ μὴ σβήσῃ ἡ φωτιά. Καὶ δὲν θὰ σβήσῃ, ἂν δὲν κόψῃς τὴν προσευχή.

Ν’ ἀγαπήσῃς τὸν Χριστό μας, ὅπως Τὸν ἀγάπησαν οἱ Ἅγιοι, οἱ μάρτυρες καὶ ἀκόμη πιὸ πολύ, ὅπως ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ. «Ποῦ ἔβαλαν τὸν Κύριό μου;». Εἶπε μὲ πόνο. Κλαίγω ὅταν τὸ διαβάσω αὐτό, γιατί καταλαβαίνω πῶς θὰ τὸ εἶπε. Ἀλλὰ ἄκουσε μετὰ τὴν γλυκεῖα φωνή: «Μαρία!»...

(*) Σωτηρίας Νούση, Ὁ Γέρων Ἱερωνύμος τῆς Αἰγίνης (1883-1966), Ζ’ ἔκδοσις, 2010, σελ. 256-257.



ΕΊΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Ἡ ὑπέρτατη ἀγάπη τοῦ Ἀγίου Γέροντος Ἀμβροσίου τῆς Ὀπτίνας († 1891)*

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ἦταν εὐαίσθητη. Εἶχε τὴν ἱκανότητα νὰ ἀγαπάει χωρὶς ὅρια κάθε ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν ἀπέναντί του, ξεχνώντας τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό. Αὐτὴ ἡ διαρκὴς παραμέληση τοῦ ἑαυτοῦ του χάριν τοῦ πλησίον ἀποτελοῦσε τὴν ἐπιλεγμένη ἀπὸ τὸν στάρετς Ἀμβρόσιο στάση ζωῆς. Ἔλεγε: «ὅλη μου τὴν ζωὴ δὲν κάνω τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σκεπάζω τὶς στέγες τῶν ἄλλων, ἐνῶ ἡ δική μου μένει τρύπια». Ἀλλὰ ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ δὲν μπορεῖ νὰ φθάσει στὴν ὑπέρτατη τελείωση, ἐὰν δὲν πάψει νὰ ὑπάρχει γι' αὐτὴν τὴν ἴδια, ἐὰν δὲν δοθεῖ σὲ ὅλους. Αὐτὸ εἶναι τὸ θεμέλιο τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου, ὁ ὁποῖος, ὅταν βιώνεται μέχρι τέλους, κάνει τοὺς ἀληθινούς χριστιανούς ὁμοίους μὲ τὸν Θεό· γιατί ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ζωντανὴ καὶ προσωπικὴ ἐστία κάθε ἀγάπης.

Κανένα ἀνθρώπινο ἐλάττωμα, κανένα ἀμάρτημα δὲν μπορούσε νὰ γίνεῖ ἐμπόδιο στὴν ἀγάπη τοῦ Γέροντος Ἀμβροσίου· προτοῦ κρίνει, συνέπασχε καὶ ἀγαποῦσε. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο οἱ ἁμαρτωλοὶ πῆγαιναν κοντὰ του χωρὶς φόβο, μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ ἐλπίδα. Μιὰ νέα ἡ ὁποία ἔμεινε ἔγκυος, ἐκδιώχθηκε ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἕναν πλούσιο ἔμπορο, ὁ ὁποῖος ἐπὶ πλέον τὴν καταράσθηκε. Αὐτὴ ζήτησε καταφύγιο καὶ παρηγοριὰ κοντὰ στὸν στάρετς Ἀμβρόσιο, ὁ ὁποῖος τὴν δέχθηκε μὲ γλυκύτητα καὶ τὴν ἐγκατέστησε σὲ σπίτι φίλων σὲ μιὰ γειτονικὴ πόλη, ὅπου

μόρεσε νὰ φέρει στὸν κόσμο τὸ παιδί της. Ὁ στάρετς σὲ τακτὰ διαστήματα ἔστελνε χρήματα στὴν νεαρὴ μητέρα, ἡ ὁποία ἐρχόταν νὰ τὸν δεῖ κατὰ καιροὺς μὲ τὸν γιό της. Μὲ τὴν συμβουλὴ τοῦ Γέροντα ἡ νέα γυναίκα, ποὺ ἤξερε νὰ ζωγραφίζει, ἄρχισε νὰ κερδίζει τὸ ψωμί της φτιάχνοντας εἰκόνες. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα ὁ ἔμπορος συμφιλιώθηκε μὲ τὴν κόρη του καὶ ἀγάπησε πολὺ τὸν ἐγγονό του.

Ὁ π. Ἀμβρόσιος ἐπεδίωκε πρῶτα ν' ἀνακουφίσει τὶς ἀνθρώπινες ὑπάρξεις ἀπὸ τὸν πόνο τους, πρὶν τὶς ὀδηγήσει στὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς. Πρὸς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του συχνὰ ἄκουγε κανεὶς νὰ λέει μὲ χαμηλὴ φωνὴ κουνώντας τὸ κεφάλι: «Ἦμουν αὐστηρὸς στὴν ἀρχὴ τοῦ στάρτσεσθό μου, ἀλλὰ τώρα ἐγὶνα ἐπιεικής. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τόσον πόνο, τόσον πόνο!».

Ὅταν ὑποδεχόταν τοὺς καινούργιους τοῦ ἐπισκέπτες, ὁ στάρετς πῆγαινε πάντα στοὺς πιὸ πονεμένους· διάλεγε αὐτοὺς ποὺ εἶχαν περισσότερὴ ἀνάγκη παρηγοριᾶς καὶ ἔβρισκε τὶς κατάλληλες λέξεις, γιὰ νὰ τοὺς ξαναδώσει τὸ θάρρος, τὴν ἐλπίδα, τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Ἐξίσου καλὸς πρὸς ὅλους, ἐκδηλώνοντας ἰδιαίτερος τὴν ἀγάπη του στοὺς δυσάρεστους, στοὺς ἀνυπόφορους, στοὺς πωρωμένους ἁμαρτωλούς, τοὺς περιφρονημένους ἀπὸ τὴν κοινωνία, ποτὲ δὲν ἀπελπίσθηκε μπροστὰ στὴν ἄβυσσο τῶν ἀνθρώπινων ἁμαρτημάτων, ποτὲ δὲν εἶπε: «Δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γι' αὐτό».



(*) Βλαντίμιρ Λόσσκυ, "Ἅγιοι Γέροντες τῆς Ὀπτίνας, Α', "Ὁσῖος Ἀμβρόσιος, β' ἐκδ., Σταυροπηγιακὴ καὶ Συνοδικὴ Ἱ. Μονὴ Ὁσίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, Κάλαμος Ἀττικῆς 2002, σελ. 28-30.



Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον 2012 Ίερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ τὸ «Ἐγκόλπιον Ἡμερολόγιον 2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων» μὲ τὰ ἐξῆς περιεχόμενα:

- Προστάται Ἅγιοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου – Ἀφιερωματικὸν Μέρος.
- Ἐγκύκλιος νέου ἔτους: «Ὁ ἐλεήμων τρόπος ζωῆς - Ὅχι στὸ «ἐγωϊστικὸ φωμί»».
- Κυριακοδρόμιο, Ἑορτοδρόμιο, Νηστειοδρόμιο, Ἀποστολικά καὶ Εὐαγγελικά Ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν ὅλου τοῦ ἔτους.
- Διοικητικὸ, ἤτοι Συνοδικὴ ὀργάνωσις καὶ διάρθρωσις, Ἐπισκοπές, Ἀρχιερεῖς, Ἱεραποστολικές Κοινότητες, Ἱεροὶ Ναοί, Ἱερές Μονές, Κληρικοί, ποιμαντικές δραστηριότητες καὶ φωτογραφικὸ ὑλικό.
- Κατάλογος Κληρικῶν Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.
- Ἀδελφές Ἐκκλησίες Πατρίου Ἡμερολογίου: Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Ρωσικῆς Διασποράς.

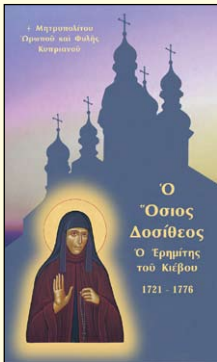


• **Τετραχρωμία • Σελίδες: 128 • Σχήμα: 10×14 ἐκ.**

Εὐχάριστος ἐπανεκδοσις:

† Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Ὁ Ὁσιος Δοσίθεος – Ὁ Ἐρημίτης τοῦ Κιέβου 1721 - 1776



Ἐπανεκδόθηκε τὸ πρὸ δεκαετίας ἐκδοθὲν καὶ ἀπὸ καιροῦ ἐξαντληθὲν οἰκοδομητικὸ βιβλίο, στὸ ὁποῖο περιγράφεται μὲ χάρι καὶ ζωντάνια ὁ βίος ἑνὸς ἀγνώστου μεγάλου Ἀγίου τῆς ρωσικῆς γῆς, τοῦ Ὁσίου Δοσιθέου τοῦ ἐρημίτου τοῦ Κιέβου, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν ΙΗ' αἰῶνα καὶ ἦταν στὴν πραγματικότητα γυναῖκα! Εἶναι ὁ Ὁσιος πὺν προέτρεψε τὸν νεαρὸ Πρόχορο Μοσνίν, τὸν μετέπειτα μέγα Ἅγιο Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, νὰ μεταβῇ στὸ Σάρωφ καὶ νὰ ἀγωνισθῇ γιὰ τὴν ἀπόκτησι τοῦ Ἀγίου Πνεύματος, ὅπως καὶ ἔγινε. Τὰ περιστατικὰ καὶ οἱ διδασκαλίαι τοῦ συναρπαστικοῦ αὐτοῦ βίου θέλγουν, κατανύσσουν καὶ ὠφελοῦν.

• **Σελίδες: 72 • Σχήμα: 12×20 ἐκ. • Τετραχρωμία-εἰκονογράφησι • Τιμὴ: 2 €**

☉ *Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:*

Ἱερὰ Μονὴ Ἀγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310

Τηλ.: 210 2411380, 210 2411316, Fax: 210 2411080,

E-mail: Kyprianos@synodinresistance.org

